Claartje

A. Jowal

bron
A. Jowal, *Claartje*. Met illustraties van Gustaaf van de Wall Perné. G. Schreuders, Amsterdam 1906

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/jowa001claa01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

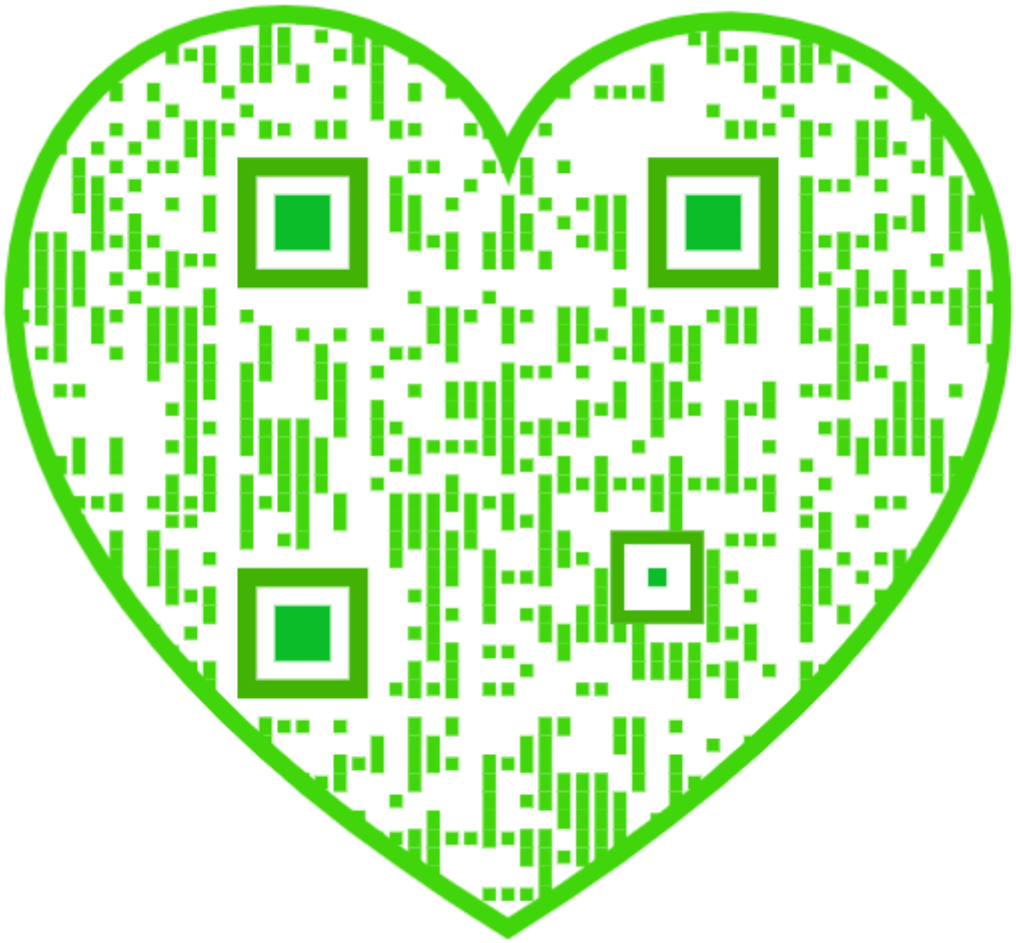

Hoofdstuk I.
Op school.

't Was Maandagmorgen. - Op de speelplaats van de Rembrandtschool scheen de heldere voorjaarszon heerlijk opwekkend door de nog bijna bladerlooze takken der hooge beuken en linden. De krokusjes en tulpen in de perken met hun mooie frissche kleuren richtten zich hoog op, om volop te genieten van de koesterende zonnestralen, en de vogels zongen een liedje van dankbaarheid voor het prachtige, mooie weer. - 'Nog enkele oogenblikken,' dachten de bloemen, 'dan komen de kinderen van de vijfde klas, en zal het hier eerst recht vroolijk worden! Ze zullen ons wel gegroeid vinden sinds Zaterdag!'

Maar, och hé, dien morgen zou er niet veel gelet worden op de arme bloempjes; er was iets veel gewichtigers aan de hand. Dat was al dadelijk te merken bij het opengaan der groote glazen tuindeuren. Anders zag men de meisjes in allerijl de hoeden van den

kapstok krijgen en vlug bal, hoepel of springtouw in de hand nemen; en dan kwamen ze den tuin ingesprongen, dankbaar een kwartiertje te kunnen hollen en vliegen, in plaats van te moeten stilzitten en opletten. Maar nu, - kalm, bedaard, als ernstige groote menschen, liepen ze den gang door en den tuin in, druk redeneerend over een zeer gewichtige zaak. - Tevergeefs spreidden de bloemen hun blaadjes wijder uit, tevergeefs liet de zon haar stralen met verdubbelde kracht op de eerste knoppen schijnen, en zongen de vogels hun mooiste lied - geen der meisjes had er oog of oor voor; ze waren te veel vervuld, van wat er zooeven in de klas gebeurd was. Sommige wandelden in groepjes van drie of vier de paden op en neer, de buitenste wat naar voren, hoofd en bovenlijf naar de middelste gebogen, terwijl er achter in den tuin vier van de grootste met aandacht stonden te luisteren naar een aardig, blond meisje van bijna dertien jaar, Claartje Tarazan.

‘Ja Claar, het was echt leelijk van Letje,’ zei er een uit het groepje, ‘en ik vind, dat Mademoiselle Depré groot gelijk had, om haar weg te sturen.’

‘Ik ga aan Letje zeggen, dat we 't allemaal erg onaardig van haar vinden,’ antwoordde Claar, ‘ga jullie met me mee?’

Hand aan hand gingen de vijf nu in een drafje naar een kleiner meisje toe, dat met een boos, beleedigd gezichtje liep te brommen tegen haar eenige vriendin.

‘Zeg Letje,’ riep Claar haar al van verre toe, ‘luister eens even naar me,’ - en dichterbij gekomen: ‘Annie vertelt me, dat jij het zoo gemeen vondt van Mademoiselle, om je weg te sturen en je straf te geven, maar wij vinden allemaal, dat ze groot gelijk had. Het is toch verschrikkelijk oneerlijk van je, om in je boek te kijken, als Mademoiselle denkt dat je je les uit je hoofd opzegt! - Je weet best, dat ze veel van ons verdragen kan, maar oneerlijkheid kan ze nooit uitstaan, en ik ook niet....’

‘Nu ja, jij vindt natuurlijk altijd alles, net zooals zij, maar het kan me niets schelen, wat jullie er van denkt; ik vind het onrechtvaardig, om me mijn vrijen Woensdagmiddag af te nemen - daar heeft ze niets over te zeggen, dat is m i j n tijd!’

‘Hè Letje,’ riep Annie, ‘dat weet je wel beter, het is toch wel eens meer gebeurd, dat we op Woensdag- of Zaterdagmiddag strafles hadden.’

‘Nu, en ik kom toch niet, dan kan ze alleen hier op school zitten, en ik vind jullie lieveling een naar mensch, - daar! - nu weetje 't!’

En na met een woedenden zwaai haar vlechten naar achteren geworpen te hebben, trok ze haar vriendinnetje vlug mee, om van de boetpredikatie af te komen.

‘Bah, wat is het toch een naar kind,’ zei Claar. ‘Ze moest eens half weten, hoe lief Mademoiselle altijd voor mij geweest is. 'k Wou, dat ik het haar maar eens aan het verstand kon brengen. - Wacht, 'k weet wat; 'k heb jullie, geloof ik, ook nooit eens het verhaal gedaan,’ vervolgde ze tegen de andere meisjes. ‘Morgen....’

Tingelingeling, daar ging de schoolbel, en de juffrouw, die in het vrije kwartiertje toezicht had gehouden, riep de meisjes toe, om vlug mee naar binnen te gaan, zoodat er geen tijd meer was, om het gesprek te vervolgen..

Ons Claartje met haar aardige blonde krullen en haar vriendelijk lief gezichtje, was echter lang geen heilig boontje! Ze kon toch niet nalaten, om even door te praten, wat haar al spoedig een strafwerkwoord bezorgde. In de klas moesten vlug de boeken gekregen worden en begon de les. Maar o, wat waren die sommen moeilijk!, van vaten met drie kranen, die je toch nooit zag, en wandelaars, die elkaar op zulke onzinnige afstanden tegemoet gingen, dat ze

wel half dood moesten zijn, als ze elkaar tegenkwamen! - Waarom namen die menschen toch niet liever den trein - zij kon die moeilijke dingen onmogelijk uitrekenen! - Aldoor hoorde ze weer Letje's stem zooals daareven: ‘ik vind jullie Mademoiselle een naar mensch.’ O, Claartje kon er wel om huilen - z i j een naar mensch, z i j de eerlijkste en rechtvaardigste van de geheele school!

‘Clara gaat u eens verder,’ klonk haar op eens een geheel andere stem in de ooren.

Maar Claartje wist in de verste verte niet meer, waar ze gebleven waren. O ja, toch, haar buurmeisje had het laatst gezegd: ‘een half uur geloopen’ - dat was zeker van dat vat - en dapper zei Claartje, niet wetende dat de anderen al bezig waren aan de volgende som, van een wandelaar, die naar Amsterdam liep: ‘en na dat halve uur was al de petroleum er uit geloopen, dus....,’ maar plotseling hield ze op, want haar buurmeisje stootte haar onder tafel aan en wees, terwijl ze haar lachend gezicht achter haar zakdoek verborg op het volgende vraagstuk - aan alle kanten zag Claartje ingehouden lachen, hier en daar proestte er een uit, en de meester stond haar met groote oogen bestraffend aan te kijken.

‘Clara, u schijnt onder de les niet op te kunnen

letten, dan mag u deze som eens na twaalven maken.'

Och hé, nog al meer straf voor het arme Claartje, het was een morgen vol omgelukken, en alles was de schuld van die vervelende Letje! Nu kon ze niet eens met haar vriendinnetjes meegaan, en hun vertellen, wat ze had willen zeggen in den tuin. - Bijna kwamen de waterlanders voor den dag; Claartje wist heusch niet, hoe er aan dien akeligen morgen nog ooit een eind zou komen.... Gelukkig echter werd er nog al vroeg gebeld en gingen de anderen naar huis. Haar vriendinnetje Annie treuzelde expres erg met het wegbergen van haar boeken en troostte haar in het voorbijgaan met de woorden: 'Kom, wat kan het je schelen, maak gauw je werk af, dan zullen we op je wachten op den hoek.'

Ha, dat was weer een lichtpuntje! Nu behoefde Claar tenminste niet alleen naar huis te gaan. Bij het overlezen begreep ze die moeilijke som ook al dadelijk wat beter, zoo erg was hij toch ook eigenlijk niet. De leeraar liet haar na eene kleine vermaning gauw gaan en spoedig stond ze nu op straat, omringd door haar vriendinnen.

- 'Hè, hè, dat is gelukkig afgeloopen! - leuk, dat jullie op me gewacht hebt; heeft niemand je gesnapt?'

- ‘Neen, gelukkig niet, - maar o Claar, wat hebben we toch verschrikkelijk gelachen om jou met dien man, waar al de petroleum uitgeloopen was en jij begreep er maar eerst niets van! Ik heb bijna een gat in mijn zakdoek gebeten, om het niet uit te proesten!’

- ‘Och ja,’ zei Claar, nu ook hartelijk meelachende, ‘ik zei maar wat, ik zat ook aan heel wat anders te denken’.

‘Waaraan dan?’

- ‘Nu, aan wat ik je zeggen wilde in den tuin.’

- ‘O, ja - vertel het ons nu eens!’

- ‘Wel, je weet allemaal, dat Mademoiselle veel voor mij gedaan heeft, maar ik wilde jullie toch graag eens alles uitvoerig vertellen, dus laten we eens afspreken waar we bij elkaar zullen komen, dan vraag ik Letje ook, die kan het dan meteen eens hooren’.

‘Ik weet wat,’ riep Dé, ‘herinner je je nog Claar, dat we den vorigen keer dat leuke land met al die groote roode en witte klavers ontdekt hebben?’

O ja, o n s veld, waar je niet anders op kunt komen, dan door over een schutting te klimmen, dat is eenig!’

‘Is dat, waar je zuring kunt plukken, zooveel je wil?’ vroeg Annie, daar zouden we altijd nog eens

heengaan, om voor een heel middagmaal te halen, ik ben dol op zuring met krenten!'

- 'Hoor die smulster, die denkt weer dadelijk aan lekker eten! Maar zullen we dat dan afspreken? Van middag dadelijk uit school naar het veld, hé?'

'Best!' 'Uitstekend!' 'Dat is goed,' klonk het uit aller mond en binnen korten tijd was ieder der meisjes in haar eigen huis verdwenen om door een paar flinke boterhammen weer krachten te verzamelen voor het zware middagwerk.

Hoofdstuk II.
Bij Claartje thuis.

Claartje was deftig door al de vriendinnen, Deetje, en haar zusje Joop, Annie, Hans en Nel naar huis gebracht, want zij was de lieveling van al de meisjes.

Vlug liep ze nu de stoep op, om toch nog zooveel mogelijk op tijd binnen te zijn, deed onderwijl hoed en mantel al af, wierp die gauw in de kast, zonder op te merken, dat ze in plaats van op een haak, op den grond terecht kwamen, gooide de kamerdeur open en snelde op iemand toe, die haar reeds achter het koffieblad zat te wachten.

'Dag mamaatjelief!' riep Claar met een kleur van het haasten, sloeg haar beide armen om de lieve wachtster heen en gaf haar een hartelijken kus op iederen wang.

'Kindlief, wat ben je warm! Hoe kom je zoo laat ik ben al lang thuis,' zei Mademoiselle Depré - want die was het - 'je hebt toch niet weer moeten schoolblijven?'

‘Jawel,’ zei Claar, terwijl haar gezichtje betrok.

‘Maar waarom dan? Weer omdat je gepraat hebt of gelachen?’

‘O neen - ik wist niet aan welke som we waren, ik zat ergens over te denken.’

‘En waar dacht je dan wel zoo diep over na, professor?’

‘Och moedertje, dat kan ik U heusch niet zeggen, het was iets dat ik zoo erg naar vond, en toen...,’ daar kwamen die lastige tranen voor den dag...., ‘toen....’

‘Nu lieveling, als je het niet zeggen kunt, zal ik er maar niet verder naar vragen, het zal wel niets kwaads zijn geweest, daarvoor ken ik mijn Claartje te goed. Laten we dan nu maar eens gezellig gaan koffie drinken en al die narigheid vergeten.’

‘Hè, ja, maar ik moet U eerst nog één ding vragen: mag ik vanmiddag uit blijven tot het eten, want we hebben afgesproken naar het veld te gaan.’

‘Goed, maar met wie ga je dan?’

‘Met Dé, Joop,.... Hans, Annie, Nel en... hm... nog een.’

‘Wat is die laatste geheimzinnig, wie is dat dan?’

‘Och... dinges... hm... Letje.’

‘Letje?’ en vol verbazing keek Mademoiselle Claar

t.o. 11

‘Lief moedertje’, zei Claar, terwijl ze nog even bij haar op schoot kroop. (Bladz. II.)

aan, die in verlegenheid met een kleur als vuur op haar bord zat te kijken... Plotseling ging Mademoiselle een licht op, nu begon ze zooiets te begrijpen van die tranen daareven. Maar zonder iets te laten merken, vervolgde ze: - ‘Nu Claar, dat is goed, maar niet later dan half zes thuis, hoor!’

Na het koffiedrinken echter, zei Mademoiselle, die haar Claartje zoo goed kende en wist, hoe ze door haar groote liefde voor haar Moedertje - zooals ze haar soms noemde - misschien wat al te heftig tegen Letje zou zijn:

‘Zeg Claar, ik heb toch eigenlijk medelijden met die Letje, hoe naar ik het ook vind, dat ze zoo oneerlijk is. Ik geloof, dat ze het thuis niets prettig heeft; haar vader is altijd hard aan 't werk, om voor dat groote gezin genoeg te verdienen, en kan dus niet veel naar de kinderen omzien. Haar moeder is erg prikkelbaar door de vreeselijke hoofdpijnen, waaraan ze lijdt en de overgroote drukte van al die kinderen. Daardoor is het er, geloof ik, altijd geharrewar en gekibbel, en is er in Letje zoo'n onaangename geest gekomen, om altijd dingen te doen en te zeggen, waarmee ze een ander verdrietig maakt.’

‘Lief Moedertje,’ zei Claar, terwijl ze nog eens even bij haar op schoot kroop, al was het vrachtje

eigenlijk veel te zwaar: ‘Ik was nog al zoo boos, omdat Letje zoo onaardig tegen U was geweest en nu verdedigt U haar waarlijk nog. U moest Letje maar eens bij U in huis nemen, dan zou ze wel aardiger worden - of neen hoor, doet U dat maar niet, want dan zouden we het lang zoo gezellig niet met elkaar hebben. - Nu, dag! Ik moet gauw naar school. Heerlijk, dat U vrij hebt, hè? Tot halfzes hoor!’

‘Dag Claar!’ en Mademoiselle stond op en ging naar het raam, om haar lieveling nog eens na te kijken. Daar sprong en huppelde ze over de straat; haar blonde krullen schitterden in de zon en haar lieve gezichtje stond gelukkig weer vroolijk, toen ze naar boven keek, om nog even goeden dat te wuiven. Daar kwamen Dé en Joop aan; een den arm om den hals geslagen, de ander een arm gegeven, zoo liep Claar tusschen haar twee vriendinnetjes vroolijk babbelend en lachend naar school toe. Nog langen tijd bleef Mademoiselle aan het raam staan en zag in gedachten het kind met de korte rokjes opgroeien tot een groot meisje, dat altijd even lief en goed bleef en steeds even veel van haar hield. Maar... zou ze altijd bij haar blijven? Claartje zou examens gaan doen en onderwijzeres worden, maar ach, Mademoi-

selle vreesde, dat haar vroolijk krullekopje het niet met plezier zou doen; ze bemerkte wel, hoe Claar mooie bloemen, prachtige wolken en schilderijen veel belangrijker vond dan haar schoolboeken - hoe onder het leeren van haar les, haar gedachten afdwaalden en ze ondertusschen de eene aardige teekening na de andere op haar papier tooverde, tot Mademoiselle roepen moest: ‘Kom Claar, zoo krijg je je werk niet af.’

‘Och ja,’ en vol moed zette Claar dan weer beide ellebogen op tafel; nam het hoofd tusschen de handen als om het met ijzeren vuisten te dwingen, nu eens bij die grammaire te blijven en zoo ging het dan weer een tijdje goed.

Och, Mademoiselle zou het kind zoo graag schilderles laten geven en zoo haar lievelings geheimsten wensch vervullen. Maar Claartje zou later voor zichzelf moeten zorgen, en men kan met schilderen alleen goed zijn brood verdienen, als men heel, heel veel aanleg heeft. Zou er in Claar zoo iets bijzonders steken? Mademoiselle kon 't niet genoeg beoordeelen, en wilde haar liever eerst wat anders laten worden.

Maar, peinsde ze dan weer, als Claar nu niet met vollen lust voor haar examens werkt, zal ze er zich misschien ongelukkig onder voelen...

‘Enfin, zoo ver zijn we nog niet, die deugniet moet

nog maar eerst flink wat leeren op school, dan zullen we wel verder zien,’ sprak Mademoiselle, en om alle zorgen te verdrijven, ging ze, onder 't zingen van een vroolijk liedje, de koffietafel opruimen.

Hoofdstuk III.
De Vergadering.

Dienzelfden middag om vier uur trok ons troepje er op uit, naar het beroemde veld. Claar had 't eerst wel moeilijk gevonden om Letje mee te vragen, want na de geschiedenis van 's morgens had geen van de meisjes nog een woord tegen haar gesproken. Maar, als Claartje iets graag wilde, dan was haar ook niets te veel en daarom was ze met moed naar Letje toegegaan en had gezegd: ‘Kom Letje, laten we nu maar niet meer boos op elkaar zijn om van morgen, wil je? Ik wou jou en de andere meisjes zoo graag wat vertellen van Mademoiselle, ga je dan om vier uur met ons mee?’

Veel zin scheen Letje er eerst niet in te hebben, maar eindelijk had ze toch toegestemd; en nu liep ze met de groote meisje mee, alle moeite doende, om ze bij te houden, want ze vlogen over de straat, alsof ze achterna werden gezeten.

‘Kom,’ riep Hans, ‘nog vlugger, wie de grootste stappen kan nemen; want de tijd voor het eten vliegt altijd zoo om en ik moet om half zes thuis zijn.’

‘Ik ook!’ ‘Ik ook,’ - riepen de anderen.

‘O gelukkig, dat komt goed uit! Dan behoeft er tenminste niemand vroeger weg.’

‘Zeg Annie, waarom heb je geen mand voor zuring meegenomen?’

‘Och, dat kon vandaag toch niet, en ik zou hem toch in geen geval eerst mee naar school hebben kunnen nemen.’

‘Neen, verbeeld je, waar had je hem neer moeten zetten? Maar...’ en Dé kon haast niet verder spreken van het lachen, - ‘we hadden toch les van Piet-kijk-in-de-lucht, die had er toch niets van gezien, al had je de mand midden in de klas gezet. O, stel je voor dat hij binnenkwam zooals altijd, met zijn handen op den rug, zijn hoofd achterover, zijn neus in den wind en zijn oogen ten hemel geslagen... dan kon hij natuurlijk zoo'n nietig ding als een mand voor zuring, niet met zijn attentie vereeren, en o, ik zie hem al voorover vallen en met zijne lange beenen in de lucht spartelen -’

‘Ha, ha, ha, wat eenig zou dat zijn, wat ben je toch een slecht kind, Dé, om je er over te verheugen, dat Zijne Hoogheid zou vallen.’

En allen schaterden het uit van het lachen, Claar alleen wat minder vroolijk, door het vooruitzicht van het verhaal, dat ze straks zou moeten doen.

Intusschen waren ze de schutting genaderd, en Claar en Dé, die het klappen van de zweep kenden, gaven de anderen de noodige inlichtingen, hoe ze er het best over konden komen.

‘Zie je dat paaltje daar? Daar stap je eerst op, je houdt je met je handen boven aan de schutting vast, slaat je eene been er over heen, dan trek je je op en je zit heerlijk ruiter te paard! Je haalt het tweede been bij en springt maar naar beneden; je komt in het zachte gras terecht. - Kom vooruit, wie durft het eerst? Toe Claar, doe jij het voor, dan zal ik hier de anderen helpen, anders breken ze misschien nog armen of beenen!’

Behendig klauterde Claar er nu over, zonder zooals anders, een oogenblikje boven op te blijven zitten, omdat het daar zoo verrukkelijk is in de hoogte, en je een gevoel krijgt, alsof al die landen met die kleine schuurtjes en paarden van je zelf hooren. - Vlug sprong ze naar beneden en met eenige hulp volgden de anderen ook. 't Laatst van allen verrichtte Dé de gymnastische toer en stond in een ommezientje bij haar vriendinnen.

Nu werd er een gezellig plekje opgezocht en weldra zat het zevental in een kringetje geschaard, te wachten wat Claar vertellen zou.

Eerst durfde Claar niet goed, ze vond het nu toch eigenlijk wel naar, om te moeten praten over dien treurigen vroegeren tijd, waar ze wel dikwijls aan dacht, maar nooit over sprak. Maar na nog eens diep ademgehaald te hebben, begon ze:

'Jullie weet, dat mijn moeder gestorven is. Zoolang ik mij herinneren kan, was ze altijd ziek; soms zat ze wel op, maar dan was ze toch zoo zwak, dat ze niet veel drukte kon velen; dan moest ik natuurlijk altijd erg stil zijn; ik zat dan op een stoof bij haar stoel en probeerde te breien of poppetjes te teekenen; toen ik pas begon te lezen, zocht ik in een boek al de kleine woordjes op, die ik geleerd had.....' en bij de gedachte, hoe lief Moeder dan altijd voor haar was, hoe ze niettegenstaande haar lijden toch nooit brommig of onaardig tegen Claartje was, kostte het haar wel eenige moeite, om haar verhaal te vervolgen; maar ze slikte eens flink een paar keer en besloot liever niet veel meer over Moeder te spreken; want dan kreeg ze zoo'n vreemd gevoel in haar keel.

'Nu, ik was toen nog op eene goedkoopere school,

omdat Moeder niet zooveel betalen kon. Mademoiselle Depré gaf daar les. We leerden er al in de tweede klasse Fransch, dus kwam ik ook al vroeg bij haar. Ze was altijd zoo verbazend aardig voor ons, en toen ze hoorde, dat moeder zoo ziek was, kwam ze ons eens opzoeken en bleef langen tijd praten, zóó lief, dat Moeder ook al dadelijk veel van haar hield. Daarna kwam ze nog dikwijls en wij waren altijd even blij, als we haar vriendelijk gezicht weerzagen. Soms vroeg ze mij ook, om met haar mee te gaan, en dan gingen we gezellig in de stad boodschappen doen; soms mocht ik dan in de electrische tram, en een heel enkel keertje gingen we in een taartjeswinkel - daar zaten we dan gezellig samen aan een tafeltje en als we dan naar huis gingen, gaf ze me meestal wat mee voor Moeder, vruchten of eau de cologne. - En een keer gingen we naar de kermis; toen mocht ik met haar poffertjes eten en nog veel meer; maar het aardigste van alles was, dat we vooruit een massa geld ingewisseld hadden voor centen, en nu zei Mademoiselle tegen ieder arm kind, dat ze zag: “wil je eens draaien? kom dan maar mee!” en aan het hoofd van een bende straatkinderen liep ze met mij naar den draaimolen - niets trotsch - ze had een kleur van plezier, gaf ieder kind een cent,

en die, natuurlijk overgelukkig, klommen in den draaimolen - ik ook. En zij stond maar te knikken en te lachen iederen keer, dat er weer een van de bende, op een leeuw of paard gezeten, voorbijkwam en met hand of pet naar haar wuifde. - O! jullie weet niet half, hoe aardig ze is!'

Hoofdstuk IV.
Vervolg.

‘Maar langzamerhand werd Moeder zwakker en zwakker; ze bleef nu aldoor in bed en lag soms tijden lang stil, zonder te spreken. Dikwijls zat Mademoiselle uren achter elkaar bij haar, met een haakwerkje of enkel Moedertjes hand in de hare houdende. - Al spoedig moest er eene pleegzuster komen, - en Moeder...’ maar hoe Claartje nu ook probeerde, nog een flink te slikken, het hielp niet meer, de tranen kwamen haar in de oogen. Daar voelde ze een paar armen om haar hals geslagen, eene stem fluisterde zachtjes: ‘Arme Claar!’ en Dé troostte haar met een hartelijken kus. ‘Kom sla dat nu maar over; vertel maar verder van Mademoiselle.’

Claar droogde hare tranen af en vervolgde, eerst nog wel met enkele tusschenpoozen, later geregelder achter elkaar: ‘Den dag na Mama's dood was Mademoiselle al dadelijk bij ons; Oom en Tante waren

al eenige dagen eerder gekomen. Ze waren allen, de zuster ook, erg aardig voor mij, maar ik hield toch het meeste van Mademoiselle. Op een avond vroeg zij, om Oom en Tante alleen te spreken; ik moest daarop de kamer uit en toen Oom mij weer binnengeroepen had, zei hij:

"Clara, we moeten eens even ernstig met je spreken; je bent, hoewel pas negen jaar, toch al een verstandig kind, en je begrijpt wel, dat nu je lieve Moeder er niet meer is, je niet alleen hier kunt blijven. Ik zou je graag mee naar huis nemen, maar met mijn groot gezin heb ik niet veel plaats. Nu zou ik er wel wat op gevonden hebben, maar Mademoiselle heeft Tante en mij toestemming gevraagd om je, als haar dochtertje bij zich in huis te nemen, tenminste, als jij er niets op tegen hebt."

Voor ik iets antwoorden kon, zei Mademoiselle: "Claartje je moet er nog maar eerst eens goed over denken, en vooral heel eerlijk er voor uitkomen, als je het liever niet doet."

Eerst kon ik niets zeggen, maar toen zij sprak van er nog eens over denken, riep ik uit: "O neen, ik behoef er niet over te denken; ik weet wel heel zeker, dat ik het liefste bij U ben."

"Nu dan kind, kom me dan over een paar dagen

maar eens vertellen, of je nog niet van gedachte veranderd bent," zei Oom.

Maar jullie begrijpt wel, dat gebeurde niet, en toen Oom en Tante na Ma's begrafenis nog eens van mij gehoord hadden, dat ik het heerlijk zou vinden, om Mademoiselle's dochtertje te zijn, werd er afgesproken, dat ik met Mademoiselle dienzelfden avond Oom en Tante naar den trein zou brengen, en daarna voor het eerst in mijn nieuwe huis zou slapen. O, zoo'n eersten avond in een vreemd huis zonder je Moedertje, lijkt me anders verschrikkelijk, maar Mademoisselle was zóó hartelijk voor me en maakte het me zóó gezellig, dat het me toescheen, alsof ik al tijden bij haar gewoond had. - Ze had eene bijzonder gezellige kamer met een paar prachtige schilderijen aan den muur; een groot beeld in den hoek en veel planten en bloemen.'

'Ja Claar, antwoorde Mademoiselle, toen ik haar zei, dat ik nog nooit zoo'n mooie kamer gezien had, 'je hebt wel gelijk dat ik hier heerlijk woon; maar dat mocht ook wel, want vergeet niet, dat ik hier altijd geheel alleen was.'

'Vond U dat niet vreeselijk ongezellig?'

'Och, ik had het gelukkig druk met werken, en ik houd veel van lezen en pianospelen, maar toch

Claar, voelde ik me soms erg eenzaam en verlangde ik terug naar mijn land en mijne familie, die ik bijna geheel verloren heb, en dan leek het me altijd zoo heerlijk, om een aardig meisje bij me te hebben als mijn dochtertje. Dan dacht ik dikwijls aan jou en ging ik hard werken, om veel geld te verdienen, zoodat ik later, als het eens noodig zou zijn, genoeg zou hebben voor ons beidjes. En die tijd is nu gekomen; nu hoop ik maar, dat mijn Claartje zich hier thuis zal voelen, en dat ze ook een beetje van haar nieuwe Mamaatje zal houden.'

'Nu, jullie weet, dat was voor mij niet moeilijk; ik hield al zooveel van haar en hoe langer je haar kent, hoe liever je haar gaat vinden. En op school is ze ook zoo aardig en vroolijk; jullie zult toch ook moeten toegeven, dat ze altijd even rechtvaardig is. Nu ja, ze kan soms erg boos worden, maar ook alleen, als ze er reden voor heeft; ik kan me begrijpen, dat ze iedere oneerlijkheid verschrikkelijk vindt, want zelf is ze de eerlijkheid in persoon. Ze zegt altijd: ik zou nog liever hebben, dat een kind haar bank uitvloog en hard door de klas ging loopen, als ze het stilzitten niet langer uit kon houden, dan dat ze me bedroog. - Maar och hé, ik krijg ook wel eens een standje, hoor! het is niet altijd vrede,

maar ik verzeker je, als je open en eerlijk tegenover haar bent, dan is er geen aardiger mensch op de wereld dan mijn tweede Mamaatje.'

'Ja, dat is waar!' 'Dat geloof ik ook wel!' beaamden de anderen.

Letje alleen had onder het geheele verhaal, half van de andere meisjes afgewend, het veld overgekeken en ook nu ze begonnen op te halen van: 'weet je nog wel van dien keer' en hoe aardig dat was enz., bleef ze verlegen voor zich uit zien, tot Claar opstond en naar haar toeging:

'Zeg Letje, vind je haar nu eigenlijk niet veel te lief, om verdriet te doen? Jij gelooft misschien niet, dat ze het werkelijk zoo naar vind, als ze je straf moet geven, maar 't is toch heusch waar. Kom, zullen we er maar niet meer over praten? En laten we dan allemaal afspreken, om voortaan zoo goed mogelijk ons best bij haar te doen, wil jullie?'

'Ja! ja! ja!' riepen allen, ook Letje, hoewel wat zachter dan de anderen.

'Maar zeg, hoe laat zou het zijn?'

'O, nog vroeg, ga mee wat van die groote klavers plukken.'

'Neen, toe, heeft er niemand een horloge? Jij wel, Dé, hè kijk eens even.'

‘O hemel! wat denk jullie? Vijf minuten over half zes!’

‘Gauw, gauw! kunnen we er niet op eene andere manier af dan over deze schutting?’

‘Neen, onmogelijk! Gauw maar! We zullen elkaar wel helpen!’

Maar o wee! aan dezen kant was geen paaltje om op te staan; nu ging de klimpartij heel wat moeilijker; met een flinken duw echter kwamen ze er gelukkig over, behalve Joop; die was de laatste en kon zonder hulp de bovenkant van de schutting niet bereiken. Van de andere zij riepen ze maar: ‘Toen dan toch! We zijn al veel te laat; trek je dan op!’ Maar steeds gleed haar voet, als ze een klein steuntje gevonden had, weer terug. O! het was wanhopig! hoe zou ze ooit nog thuis komen? Eindelijk klom Dé van den anderen kant naar boven, boog zich zoo ver mogelijk voorover en trok Joop met alle kracht tegen de schutting op. Goddank, nu kon ze er afspringen en in vliegenden galop ging het nu naar huis.

Geen van allen kwamen ze er bijzonder genadig af; bij Dé en Joop was het eten al bijna afgeloopen, zoodat ze ieder alleen werden gezet in een ander kamertje. Annie, Nel en Hans werden allesbehalve

vriendelijk ontvangen; Letje kreeg niets van het dessert en Claar moest zich met koud eten tevreden stellen. - Ze hadden allen ergen spijt dat het zoo laat was geworden, maar niemand had ook onder het verhaal aan tijd kunnen denken.

Hoofdstuk V.
Het feest.

Toen Claar den volgenden morgen aan het ontbijt kwam, zei Mademoiselle tegen haar: ‘Claar, ik had gisteren al iets heel prettigs voor je, maar omdat je zoo laat thuiskwam, wilde ik het je toen liever niet geven; hier is het.’

‘Voor mij?’ zei Claar vol verbazing. ‘Met de post?’ Ze was niet gewoon veel brieven te krijgen. Nieuwsgierig maakte ze het open. Het was een gedrukte kaart:

De Heer en Mevrouw van Neelen noodigen Clara Tarazan uit, tot het bijwonen van eene buitenpartij, die zij zich voorstellen te geven op Zaterdag 22 April a.s. Men wordt verzocht tegen twee uur in de wachtkamer 1e klasse van het station te zijn.

V.G.A. voor 10 April.

IJdam, Maart 1905.

‘O Mamaatje! wat heerlijk! Dat is zeker voor den koperen bruiloft van Nel's Papa en Mama. Mag ik?

Moet u er nog eens over denken? Nu bedenkt U dan maar wat goeds, hoor! Zouden de anderen ook gevraagd zijn? Ik ga het gauw aan Dé vertellen! Dag Mamaatje!'

Op straat kwam Dé haar al hard tegemoet loopen, om hetzelfde nieuws te vertellen, en op school bleek, dat de geheele klas eene uitnoodiging had gekregen; er werd over niets anders gesproken. Nel zelf was wel het meeste in haar schik; het was voor haar ook eene verrassing geweest; haar ouders hadden de meisjes gevraagd, zonder er iets van aan Nel te vertellen.

'Zeg Nel, wat eenig! wat leuk! Hoeveel komen er wel in het geheel? Ik hoop maar dat ik mag!' zoo riepen ze allen door elkander, tot de schoolbel en de juffrouw een eind aan al het leven maakten.

Toen de eerste opgewondenheid wat bedaard was, kwam echter al spoedig het vraagstuk van de jurken aan de orde. De meesten vreesden, dat ze niet zouden mogen, omdat ze geen witte jurk hadden, en ieder nam zich voor om 'goed te zeuren', want het zou toch verschrikkelijk zijn, om te moeten bedanken.

Ook Claar en Dé hadden niets, om aan te doen. Claar had alleen een jurk, die haar veel te klein was, en die van Dé was leelijk en vuil en kon niet gewasschen worden.

‘Zeg Dé, als ik geen nieuwe krijg, zal ik vragen, of ik er een van mijn eigen geld mag koopen, en ik zal zeggen, dat ik zelf wel zal helpen aan het naaien, want ik geloof, dat ik me zou doodhuilen, als jullie allemaal ging en ik moest thuisblijven.’

‘Weet je wat ik doe, ik vraag aan mijn oudste zuster Carolien, of ik die witte van Indische zij van haar mag hebben, zij kan hem toch niet meer aan, dan zal Moeder die wel voor me willen vermaken.’ Zoo gezegd, zoo gedaan. Ieder deed thuis zijn best, de toestemming te verkrijgen om naar het feest te gaan. Gelukkig liep het den meesten nog al mee, een paar moesten tot haar groot verdriet bedanken, de arme Letje ook, maar van ons clubje mochten gelukkig allen de uitnoodiging aannemen. Dé zou van haar zusters japon een allerliefst jurkje krijgen en Mademoiselle zou er voor Claar met zoo een laten namaken.

Den volgenden dag echter kwam Nel met een heel gewichtig gezicht naar Claar, Dé, Joop, Annie en Hans toe en troonde hen mee naar het achtereind van de klas, waar ze samen in de diepe kast van de schoolboeken kropen.

‘Kinderen, 'k moet jullie wat leuks zeggen! Gisteravond was Tante bij ons; ze vroeg, of ik even met

haar in de achterkamer wou gaan, en toen vertelde ze me een eenig plannetje. Je moet weten, dat ze een comediestukje gemaakt heeft. Dat gaan we daar in Noordhout, waar de buitenpartij is, 's avonds in het bosch opvoeren. Jullie stelt feeën voor, en ik de feeënkoningin. Er komt ook muziek bij, en wij moeten, geloof ik, zingen, maar hoe het precies zal gaan, wilde ze nog niet zeggen. Tante zal ons helpen met onze jurken; die moeten gewoon wit zijn en heel eenvoudig, we kunnen die dan meteen den geheelen dag aanhouden, koopen jullie dus niets nieuws hoor! Tante zal het goed koopen, en 't je thuis laten sturen. Wil jullie dan vooral zorgen, dat ze morgen weet, of je mee mag doen?'

Nu, dat was met recht een prachtig plan. Wat een heerlijk vooruitzicht, om feeën voor te stellen! Alleen... als ze dat zingen er maar goed afbrachten! Gelukkig hadden ze nog drie weken voor zich en kon er dus in dien tijd heel wat gerepeteerd worden. Nel's tante sprak met de meisjes af, dat ze tot het feest iederen Woensdag en Zaterdagmiddag bij elkaar zouden komen, het eerst bij Tante zelf en daarna bij ieder op de beurt. Met alle toebereidselen en bovendien het schoolwerk, hadden de meisjes het zoo druk, dat de drie weken hun gelukkig niet al

te lang vielen. Eindelijk was het de 22ste, maar zooals het gewoonlijk gaat, de laatste loodjes wegen het zwaarst. Den Vrijdagavond voor het feest was het haast onmogelijk, om lessen te leeren; telkens dwaalden de gedachten af naar den volgenden dag. De meesten werden vroeg naar bed gestuurd, het kostte hun echter heel wat moeite om in slaap te komen; ze draaiden zich steeds weer om, maar het vooruitzicht van de pret hield hen klaar wakker. Eindelijk sliepen ze in, maar toen de nacht om was, kwam het ergste van alles nog aan: de Zaterdagmorgen. O! er was geen eind aan dat eerste uur, en dan moesten ze nog wachten tot halfeen. Waarom waren toch altijd, als er iets prettigs in het vooruitzicht was, die lessen zoo verschrikkelijk lang, de banken dubbel hard en de thema's en sommen extra moeilijk? En dan die zon, die zoo prachtig scheen, die boomen, die door de warmte der laatste dagen wel een kantwerk van het allerfijnste groen geleken, waartusschen de vogels zongen: ‘Ga mee naar Noordhout, daar is het veel mooier dan hier; het is nu geen weer om in huis te zitten; naar buiten! naar buiten!’ - O! het was haast niet om uit te houden! En dan klonk plotseling een stem van binnenshuis: ‘Opletten, meisjes!’ en met een zucht draaiden de

afgedwaalden, zon, vogels en bloemen den rug toe, met het vaste voornemen, zich nu niet weer te laten afleiden, maar tot half een bij de les te blijven. - Maar toen dan ook de bel luidde, was er geen houden meer aan, nog nooit waren de boeken zóó gauw opgeborgen, de klas zóó gauw verlaten, want de meisjes hadden het druk: koffiedrinken, zich verkleeden en dan zoo vlug mogelijk naar den trein toe; dat alles in anderhalf uur. Maar als er iets prettigs aan de hand is, dan is het verwonderlijk, hoeveel er in korten tijd gedaan kan worden. Het was dan ook nog geen twee uur, of de geheele wachtkamer van het station was gevuld met meisjes in lichte jurken met groote stroohoeden op, jongens in lichte blouses en pakken, dames en heeren ook in feesttoillet. - Ieders gezicht straalde van plezier!

Ons clubje stond weer in een kringetje bij elkaar. Dé kneep Claar zoo af en toe eens in haar arm van plezier.

‘Heerlijk, dat het nu toch eindelijk zoover gekomen is, hè?’

‘Ja dol!’

‘Zeg, kennen jullie je stukje nog goed?’ vroeg Annie.

‘Ja! van morgen heb ik het nog gezongen, en ging

het uitstekend, maar op het oogenblik is het net, of ik het heelemaal vergeten ben - als ik het nu straks nog maar weet!'

'Wel ja! dat zal wel hoor! Laten we er maar niet aan denken, het komt toch pas van avond.'

'Mag ik al de gasten nu maar eens verzoeken mij te volgen?' klonk de stem van den heer Van Neelen - een vriendelijken, grooten man met een langen blonden baard. 'Kom vrouw, wij zullen maar voorop gaan. Als er twee schapen over de brug zijn, hè', en bij deze woorden stapte hij de wachtkamer uit, het perron over, en hield stil voor een grooten doorloopenden waggon, waarvan al de coupé's besproken waren.

'Stapt u maar in, dames en heeren, waar U wilt! Toe maar kinders! ga je gang maar!'

Dat was gezellig! Alle vriendinnen gingen bij elkaar zitten - wie een bezoek aan de anderen wilde brengen, behoefde maar even het gangetje door te wandelen, en was in een ander vertrek - geen wonder, dat het commando: uitstappen! klonk, voordat iemand er aan dacht.

'En nu maar op pad!' riep mijnheer, de sterken en moedigen voorop, het donkere bosch in, om de zwakken te beschermen bij mogelijke overvallen van

woeste Indianen! - Zijn er ook zieken onder de gemeente, dan zullen we daarvoor draagstoelen laten aanrukken.'

'Ja, ikke ben zoo vreeselijk ziek!' riep Nel, terwijl haar frissche kleur en heldere oogjes ieder dadelijk van het tegendeel overtuigden.

'Wacht, stumpertje! wij zullen je wel een draagstoel bezorgen!' riepen twee van de grootste jongens uit, maakten een gemakkelijk zitplaatsje van hun in elkaar geslagen handen en voor Nel wist waar ze bleef, werd ze door twee krachtige handen gegrepen en in de hoogte getild. Daar zat ze nu op haar verheven zitplaats en knikte en boog tegen het lachende gezelschap, alsof ze de koningin was.

'Ha! nu ben ik heelemaal weer beter!' en lachende riep ze de jongens toe: 'Hare Majesteit beveelt aan alle jongens, om de dames en meisjes draagstoelen te verschaffen!'

Bom, daar stond ze in eens op den grond.

'Majesteit af!' riepen de beide jongens die haar gedragen hadden. 'Je kan geen goede bevelen geven!' en tegen de anderen: 'Ze werd ons veel te zwaar, hoor!'

'Ja juffertje, dat heb je er nu van,' zei haar vader. 'Je bent te overmoedig geweest, nu ben je van den troon gestooten.'

‘Bah, - ik kan ook wel zelf loopen, en nog wel veel harder - wie houdt me hij?’ en daar vloog Nel, als een pijl uit den boog vooruit en al de kinderen achter haar aan.

‘Ha, ha, ha!’ lachten de jongens. ‘Meisjes, die zich verbeelden dat zij hard kunnen loopen! - dat winnen we toch dadelijk! - Vermoei je niet!’ riepen ze tegen ieder die ze voorbij kwamen. Maar er waren toch een paar meisjes, die ze maar niet in konden halen; dat waren Claar en Dé, en eindelijk riepen de jongens eenstemmig uit: ‘Zie je, dat zijn nog eens meisjes, die kunnen tenminste wat anders dan kousen breien en met poppen spelen - de eerste prijs voor de dames Tarazan en van Kalmar!’ en met veel omhaal en drukte, staken ze beide meisjes een prachtige ridderorde op de borst, namelijk een klis.

Spoedig werd er nu halt! gecommandeerd en werd de familie verzocht, zich op een heerlijk schaduwrijk plekje in het zachte mos neer te vlijen. Groot en klein zat hier nu gezellig door elkaar wat te praten en elkaar te plagen.

Ondertusschen gingen Nel en twee nichtjes van haar, rond met bruidsuikers en andere heerlijkheden. Nu, geen der gasten liet zich hier aan onbetuigd -

wie niet van bruidsuikers houdt, moet ook niet op een bruiloftspartij gaan.

‘En nu zal wel ieder graag wat te drinken willen hebben na al die zoetigheid; dan zullen we den opper-ceremoniemeester Piet (dat was Nel's broertje) eens verzoeken om den kellner bij ons te sturen. Je loopt maar rechtuit de laan af, dan ben je bij het hôtel Buitenlust’.

‘Mogen we mee, mijnheer?’ riepen verscheidenen die al weer lang genoeg stil hadden gezeten.

‘Ja, ga je gang maar!’

‘Dat jonge volkje toch!’ zeiden de ouderen. ‘Die hebben ook nooit eens rust.’

Spoedig kwamen ze terug allen gezamenlijk den kellner als krijgsgevangene in hun midden voerende. Deze al vooruit verwittigd van de komst van zulk een talrijk gezelschap, had een groote lei meegebracht, om al de bestellingen op te schrijven. Nu dat werd een heele lijst! Hij kwam dan ook terug met eene zeer versterkte legermacht, bestaande uit vier kellners en twee dienstmeisjes. In een oogenblik was het boschplekje nu bezaaid met glazen, flesschen en rietjes - wel niet mooi, maar toch bijzonder gezellig!

‘En nu was mijn plan,’ zei Mijnheer van Neelen,

om maar niet te laat te eten, want er is mij gevraagd of er na het eten geen belet was voor eenige zeer aanzienlijke dames - wie, kan ik in de verste verte niet begrijpen,' (hier keken onze zes meisjes elkaar eens veelbeteekenend aan) - 'en daar ik het niet beleefd vind, om de menschen aan tafel te ontvangen als alles bijna op is, wilde ik graag klaar zijn, voor het hooge bezoek komt. Heeft niemand eenige bezwaren hier tegen in te brengen?'

'Neen!' 'Uitstekend!' 'Heerlijk!'

'Nu, afgesproken dan! Het is nu bij vieren, dan verwacht ik u allen voor half vijf aan het eind van de laan in den tuin van het hôtel. Laat ieder zich dan nu vrij amuseeren zooveel hij wil - ik zie, dat de jongens daar al met elkaar beginnen te stoeien, dat is een teeken, dat ze zich gaan vervelen, en dat is hier van daag verboden - dus allo jongens! vliegt en holt maar, en doe maar wat je wilt!'

Nu dat was aan geen dooven gezegd - de jongens en meisjes vlogen op en verspreidden zich naar alle kanten.

'Niet te ver gaan, hoor!' werd hun nog nageroepen, en om half vijf op de afgesproken plaats, denk er om!'

'Ja! ja! maar reeds waren ze uit het gezicht. Nu

het zal niemand verwonderen, dat het halve uurtje gauw omvloog. De druksten speelden krijgertje of probeerden in de boomen te klimmen - andere liepen gezellig te praten en te genieten van de heerlijke boschlucht en het prachtige groen. Al spoedig voegden de ouderen zich ook bij de kinderen - en namen hen na korten tijd mee naar het hôtel, maar eerst moest er nog menige blouse rechtgetrokken en menig kapsel gladgestreken worden; daarna trokken allen in optocht naar den tuin.

Wat was het daar eenig gezellig ingericht!

Onder de boomen was de tafel in den vorm van een recht kruis gedekt, dat was veel prettiger dan een lange smalle tafel, want nu had men toch veel plaatsen, en zat men niet zoo ontzettend ver van elkaar af. Op elk bord lag een naamkaartje, en toen ieder zijn plaats gevonden had, verzocht de broer van den heer van Neelen aan allen, om staande een lied ter eere van Bruid en Bruidegom te zingen; de woorden lagen op de borden en de wijs zou door de muziek gespeeld worden.

De muziek? Ieder keek verwonderd op. Waar was die dan? Had mijnheer die verstopt? Ja waarlijk op eenigen afstand was tusschen het groen een verhooging gemaakt. Daar zaten een achttal muzikanten

met viool, guitaar en mandoline. Zij waren in het vuurrood gekleed, wat zoo alleraardigst stond, dat ieder het zingen half vergat, om uit te roepen: ‘O, wat vreeselijk leuk!’ - ‘Wat staat dat mooi!’ - ‘Wat eenig bedacht!’ Maar daar begon de muziek te spelen, en weldra viel ieder in. ‘Mag ik U allen wel bedanken voor Uw lied,’ klonk daarop de stem van den Bruidegom. ‘Ik heb er maar één wensch bij te voegen, en dat is, dat het U allen goed zal smaken, en niemand een schotel voorbij zal laten gaan, als hij er nog graag wat van wil hebben.’

Onder deze woorden werd met het ronddienen een begin gemaakt, en even vroolijk, als het diner begonnen was, werd het voortgezet. De kinderen zaten zooveel mogelijk bij elkaar, de groote menschen ook, zoodat ieder zich goed tehuis gevoelde. Veel getoast werd er gelukkig niet, alleen op Bruid en Bruigom, en een keer op Nel door een van den grootste jongens.

Piet moest op algemeen verzoek bedanken voor de toasten der gasten, maar kon niet anders vinden dan: ‘Geachte Dames en Heeren - hm, - ik dank u wel - hm, - voor..’ ‘Mooi!’ ‘Bravo!’ ‘Prachtig’. ‘Daar drinken we eens op!’ ‘Piet, jongen, wat zal jij een redenaar worden later!’ Gelukkig lachte Piet zelf nog het hardst om zijn woordenvloed.

En daarna was de maaltijd afgeloopen. Oom van Neelen stond op en verzocht alle gasten naar het eind van de tuin te gaan; het was er wel donker, maar hij had gezorgd voor de veiligheid. Even moesten ze maar geduld hebben, dan zou het wel licht worden.

Tante wenkte ondertusschen ons zestal, om vlug mee te gaan door een zijpaadje. Daar was achter in den tuin een heuvel, aan drie kanten geheel omringd door hooge boomen. Vóór dien heuvel waren op eenigen afstand stoelen en banken voor de gasten neergezet. Achter den feeënberg, zooals Tante zei, moesten de meisjes zich eerst voor het stukje versieren met klimop en tulle; het kostuum mocht niet anders zijn dan wit met klimop; van veel kleuren hield Tante niet. Een takje in het haar, wat tulle gedrapeerd, een langen slinger op den schouder vastgehecht, - en in een oogwenk stonden daar de beeldigste feeën, die men zich voor kan stellen. Nu kreeg Nel nog een allerliefst kroontje op, een staf in de hand en klaar was de koningin.

'Hier meisjes, is voor ieder een bos witte bloemen en groen, houdt die in je hand; je kent de bewegingen, die je er onder den dans mee moet uitvoeren; herinner je nog eens alles, wat ik op de repetities ge-

zegd heb. Vooral niet stijf, hoor! Niet bang zijn, dat je zult breken, beweeg je zoo los, alsof alles aan draadjes zat! Mooi zingen, goed naar de muziek luisteren, vooruit dan maar. Schrik niet van het licht hoor!'

Daar klonken de eerste tonen; de feeën verschenen boven op den berg en plotseling straalde van terzijde een helder licht, dat een prachtigen blauwgroenen glans op den heuvel wierp. Het orkest van de rooden speelde een zacht dansliedje, waarbij de meisjes een beeldigen dans uitvoerden. Toen hielden de feeën in een bepaalden stand stil en zongen onderwijl een tweestemmig lied. Daarna dansten ze weer, en toen trad, terwijl de overigen weer in een anderen stand bleven staan, de feeënkoningin naar voren en zong het Bruidspaar een allerliefst toepasselijk lied, toe, waarna ze eindigde door, onder het zacht spelen der muziek en het bloemenstrooien der vijf feeën, hare handen zeegnend uit te spreiden en in koor met de anderen het Bruidspaar voor altijd den zegen der feeën te beloven.

Zoo prachtig was de indruk, dien dit tooneeltje op de toeschouwers maakte, dat velen er eerst stil van waren. Toen de feeënkoningin dan ook aan het eind naar haar ouders toeging, konden deze niet anders doen, dan met tranen in de oogen hun dochter-

tje omhelzen, en haar en de andere meisjes hartelijk bedanken. Ook Tante die zich zooveel moeite gegeven had, werd niet vergeten,

‘Hé, wat zonde, dat het uit is! Ik wou, dat het heel lang geduurd had!’ riep menigeen. ‘Het was zoo prachtig! - Mevrouw! Hebt U dat zelf bedacht? Ik bewonder U hoor.’ Ook de meisjes kregen heel wat complimentjes over hun mooi zingen en bevallig dansen; nu zij waren wat blij dat alles zoo goed afgeloopen was.

Nu gingen allen naar het voorste gedeelte van den tuin terug. Daar was ondertusschen alles met lampions verlicht, wat een echt feestelijk, aardig aanzien gaf.

Hier werd nu nog een oogenblik onder het genot van een kopje thee wat gerust en gepraat, totdat de kellner mijnheer aankondigde, dat de rijtuigen voorstonden.

‘Waarde gasten, onze equipage wacht ons! Wilt U maar zoo goed zijn, in te stappen, maar als 't U belieft niet alle kinderen bij elkaar!’

Toen ze buiten het hek kwamen, stonden daar verscheidene groote Jan Pleziers, waar al de feestvierenden met lampions en onder vroolijk gelach, instapten. Het was buiten reeds geheel donker, zoodat ze vrijuit konden pretmaken; ze wuifden met de

lampions tegen lederen voorbijganger en zongen intusschen de vroolijkste liedjes, die ze maar bedenken konden. Aan het dorp gekomen, werden ze echter verzocht wat kalmer te zijn, en aan het station moesten zelfs de lampions uitgedaan worden. Daarna reden ze even als 's morgens in een afgehuurden waggon naar huis terug. De meeste kinderen begonnen nu in den trein een beetje hun vermoeidheid te gevoelen; geen wonder, ze hadden ook een drukken dag achter den rug. Sommige zaten stil in een hoekje nog eens na te genieten, en toen ze bij aankomst te IJdam allen door rijtuigen naar huis waren gebracht, waren de meeste niet in staat, thuis iets anders op de vele vragen te antwoorden dan: ‘O, het was zoo heerlijk! We hebben zoo verschrikkelijk veel plezier gehad en het stukje was zoo prachtig! Zoo prachtig!’ Dien nacht droomde menigeen van lieflijke feeën met goudblonde haren, die den menschen geluk, vreugde en beeldige bloemen brachten.

Hoofdstuk VI.
Na het feest.

Vroolijk en uitlokkend scheen den volgenden morgen het Zondagszonnetje in de kamers van Claar en haar vriendinnen, maar zij bemerkten er niets van en sliepen door, alsof ze niet weer wakker zouden worden.

Op haar teenen was Mademoiselle al een paar maal naar boven geslopen om heel voorzichtig om het hoekje van Claar's kamertje te kijken, of ze nog niet wakker was; maar neen, met één hand onder het hoofd, en een kleur van het slapen, lag het lieve krullekopje heerlijk te droomen. ‘O, Claar,’ dacht Mademoiselle, ‘ik wou dat ik schilderes was, dan zou ik je zoo eens schilderen, slapende tusschen al dat lichtblauw’ - want in Claar's kamertje was alles van zacht blauw: het behangsel, de zittingen der stoelen, de gordijnen, het tafelkleedje, alles van de zelfde mooie kleur - en de meubelen verder effen

wit. Met een glans van genoegen over haar gelaat verspreid, bleef Mademoiselle nog even in de deur staan om te genieten van de prachtige tinten en het lieve slapende kopje, dat door de zon beschenen, wel leek omgeven te zijn door een krans van gouden lokken, als de feeën, waar ze zeker op dit oogenblik van droomde.

Juist toen Mademoiselle zich wilde omkeeren om naar beneden te gaan, sloeg de kleine langslaapster de oogen op.

'Wel kleine fee, heb je goed geslapen? Me dunkt, je zult nu wel uitgerust zijn, 't is bij half elf.'

'Zoo laat al? Nu het is gelukkig Zondag; toe komt U nu eens gezellig een beetje bij me zitten, dan zal ik U nog wat vertellen van gisteren.'

'Nu eventjes hoor; want 't is veel gezonder om nu op te staan, en een lekker koud bad te nemen;' - maar ondertusschen zette Mademoiselle zich op den rand van Claar's bed neer. Claar ging nog wat liggen en vertelde het verloop van 't feest, tot ze gekomen was aan de verschijning der feeën op den heuvel - en toen ze daar weer aan dacht, hoe prachtig dat geweest was, sprong ze vlug haar bed uit en zei:

'Neen, dat was zoo mooi, dat kan ik niet zoo

vertellen, dat moet ik eens probeeren te schilderen, ten minste die kleuren, dan kunt U 't veel beter begrijpen. Ik zal gauw voortmaken, hoor, en dan kom ik beneden bij U zitten, dat is nu eens dol voor den Zondagmorgen. - We hebben geen werk op, zooals u weet, dus heb ik er allen tijd voor. In een ommezientje was Claar nu aangekleed; en opgefrischt door de goede nachtrust en het koude bad, zette ze zich aan de tafel neer met schilderdoos en palet; en het anders zoo drukke en beweeglijke Claartje zat nu zonder te spreken een geheelen tijd achter elkaar zoo in haar werk verdiept, dat ze opnoch omkeek. Nu het was dan ook geen gemakkelijk onderwerp, maar de voorstelling van den vorigen avond had zoo'n diepen indruk op haar gemaakt, dat ze hoopte, het toch wel te kunnen weergeven.

Het speet haar, dat ze niet eens het geheel uit de verte had kunnen zien, maar ze kon zich toch best voorstellen, hoe het er moest uitgezien hebben.

Ondertusschen zat Mademoiselle haar met aandacht gade te slaan. Wat is het toch heerlijk, dacht ze, dat het kind zoo in dat schilderen opgaat; en ze laat zich niet ontmoedigen ook. Als 't moeilijk is, probeert ze maar weer; ze zet geen kleur op, voor ze de juiste tint gevonden heeft. Heerlijk! Ik wou, dat

alle kinderen zoo waren - maar er zijn er helaas zoovelen, die van geen doorzetten weten, die bij de eerste moeilijkheid al roepen ‘ik kan het niet’ en wanhopig hun werk van zich schuiven. Het is toch aardig, dag Dé net zoo is als Claar - die heeft er nu al haar zinnen opgezet, om later les te gaan geven.

- Wat heeft die ook niet een belangstelling voor alles: geen som, geen thema, geen taaloefening is haar te moeilijk of te ingewikkeld; ze denkt er net zoo lang over, tot zij ze kan maken. Ik geloof niet, dat ik me vergis, als ik voorspel, dat er van die twee nog eens een paar knappe menschen groeit, die bovendien nog 't groote geluk zullen hebben, dat ze een hart vol liefde voor anderen bezitten.

‘Kijk eens, mamaatje,’ zoo stoorde Claar Mademoiselles overpeinzingen, ‘kijk eens, zoo was het nu; ik heb net zoo lang geprobeerd, tot ik 't net zoo had als in werkelijkheid. Daar hebt u den heuvel - de boomen - en hier wij, en Nel in ons midden. Ik heb den laatsten stand gemaakt, toen de feeënkoningin den zegen uitsprak over 't bruidspaar. Het licht was het moeilijkste, maar wat een prachtige kleur, hé? Kunt u u niet voorstellen, dat het mooi was? Hè, wat jammer toch, dat u 't niet gezien hebt!’

‘Maar, lieveling, ik zie het nu. Wat heb je dat

goed gedaan. Mag ik dat hebben als souvenir aan den feestdag, dan is 't voor mij even goed alsof ik er bij geweest was.'

'Natuurlijk, ik heb 't voor u gemaakt. Ik zal er een goed plaatsje voor zoeken, hier op uw eikenhouten bureautje, daar komt de kleur mooi uit!'

'En nu, kind, is 't tijd om voor de koffie te gaan zorgen; kom help me maar eens, dan zijn we gauw klaar. Ja, nu spijt 't me wel erg, maar vanmiddag krijg ik visite en kan ik dus niet met je uitgaan. Maar ik zou je aanraden, om na de koffie Dé te gaan halen en dan samen eens een heerlijk eind buiten te gaan wandelen. Als je zoo lang geslapen hebt, is 't wel goed wat in de frissche lucht te zijn.'

'Hè ja, dat is een goed plan, dan kunnen we nog eens heerlijk over gisteren praten. Mogen we dan zoolang uitblijven als we willen?'

'Als je maar zorgt op tijd thuis te zijn, hoor.'

Nu, na den schrik van den vorigen keer zou Claar den eersten tijd wel niet meer te laat thuiskomen.

Toen ze 's middags bij Dé kwam, stond deze juist klaar met hoed en mantel aan, om Claar te gaan halen.

'Nu dat is al heel toevallig, meisjes,' zei mevrouw Van Kalmar, 'ga jullie nu maar eens een flink eind

uit, maar je niet te moe maken, hoor! Jij ook zooveel plezier gehad, als Dé en Joop, Claar?'

'O, mevrouw! misschien nog wel meer!'

'Neen, dat kan niet,' riep Dé.

'Nu ik hoor het al. Mijnheer en mevrouw van Neelen hebben alle eer van hun feest. Jullie zult er zeker nog heel wat over babbelen onderweg, hè? Dag meisjes! Plezierige wandeling!'

'Dag mevrouw, dag moeder,' en Claar en Dé stapten vroolijk het huis uit, gaven elkaar een arm en sloegen den weg in naar buiten.

'Ben jij al lang op, Dé?'

'Ja, verbeeldt je, ik heb tot tien uur geslapen.'

'Nu dan win ik 't nog van je, ik tot half elf. Wat gek, dat nu alles weer voorbij is, hè? Je verlangt er eerst zoo'n tijd naar en als het dan zoover is, gaat het zoo gauw; het was avond voor we er aan dachten. Wat leuk, dat het stukje zoo goed ging, hè?'

'Ja, maar 't was ook eenig bedacht door Nel's tante.'

'Weet je, Dé, wat ik van morgen gedaan heb? Ik heb voor Mademoiselle de feeën op den berg geschilderd; het is erg goed uitgevallen.'

'Heusch? Maar wat verschrikkelijk moeilijk. Dat moet ik eens zien, hoor! Het zal wel leuk zijn; jij bent toch zoo'n bolleboos in 't teekenen en schilderen. Ik begrijp niet, hoe je 't kan.'

Claar en Dé sloegen den weg in naar buiten. (Bladz. 50.)

‘Och, ik houd er zooveel van en daarom gaat 't zeker ook; ik doe 't dikwijls, als ik tijd over heb. Hè, teekenen en schilderen is 't heerlijkste wat er bestaat!’

‘Waarom vraag jij dan niet of je schilderles mag hebben?’

‘Och, dat is zoo verschrikkelijk duur, en dat kan ik toch aan Mademoiselle niet vragen. O, Dé, ik zou 't zoo heerlijk vinden, maar je weet toch wel, dat ik onderwijzeres word, en dan zal ik veel moeten leeren, en zal er geen tijd voor schilderles zijn.

‘Maar waarom word je dan geen schilderes?’

‘Dé, als dat ooit kon, dan zou ik zoo gelukkig zijn! Het is mijn liefste wensch, maar dat mag je nooit aan iemand zeggen, hoor! Toen mama nog leefde, heb ik het al zoo dikwijls gevraagd, maar dan zei ze altijd: “Kind, spreek daar nooit over; je weet, je vader was schilder en hij was bijzonder knap, maar je kunt niet half begrijpen hoe moeilijk het is, om met schilderen wat te verdienen.” - Mijn vader was nog zoo jong toen hij stierf - ik was toen één jaar - en hij begon juist zijn schilderijen goed te verkoopen, toen hij ziek werd. Hij zou zeker erg beroemd zijn geworden; ik heb later zoo dikwijls de menschen hooren zeggen: “O, als die was blijven

leven, dan zou je zeker nog iets heel bijzonders gezien hebben." "En," vervolgde moeder dan, "ik ben alleen met jou achter gebleven met weinig geld en jij zult later voor ons beiden den kost moeten verdienen en dat kan je nooit met schilderen; beloof me, dat je dat uit je hoofd zult zetten; leer maar goed op school, dan wordt je later een goede onderwijzeres, en dan kan je voor je plezier toch altijd nog heel wat teekenen en schilderen."

Nu en je begrijpt, nu Mademoiselle mij bij zich genomen heeft, moet ik natuurlijk even goed zorgen, dat ik mijn eigen geld kan verdienen, en dus spreek ik nooit over mijn geheimen wensch en zeg altijd dat ik onderwijzeres wil worden.'

'Hè Claar, wat zonde! Kan je nu niet, als je examen gedaan hebt, schilderles gaan nemen?'

'Ja, dat doe ik ook zeker, maar dat duurt nog zoo lang, o, verbeeld je, wat zijn we dan al oud! Achttien jaar! Hoe zouden we er dan wel uitzien?'

'Dan hebben we al lange rokken en opgestoken haar. Niets leuk, vind je wel? Dan kunnen we niet meer zoo gezellig spelen, als nu 's avonds; dan moet je altijd zoo deftig doen en handschoenen aantrekken en visites maken. Bah, neen, ik wou, dat we altijd zoo bleven, als we nu zijn.'

‘Hè ja, ik ook. Zeg, zullen we morgenavond weer gaan spelen? Nu de bruiloft voorbij is, hebben we wel weer tijd en ik verlang weer naar ons veld.’

‘Dat is goed, als ik tenminste klaar ben met mijn werk.’

‘Weet je, laten we wat tusschen twaalf en twee leeren en dan om vier uur dadelijk naar huis gaan, om de rest af te maken.’

‘Best, maar zullen we nu eens teruggaan, anders komen we weer te laat thuis, zooals laatst.’

‘Goed, ga je dan nog even met mij mee, om mijn kunststuk van van morgen te zien?’

Dat vond Dé heel prettig, en onder druk gepraat over de pret van den vorigen dag werd de terugtocht volbracht en kwamen de meisjes prachtig bijtijds thuis.

Hoofdstuk VII.
Een ongeluksdag.

Van leeren was er natuurlijk den laatsten tijd niet veel gekomen; wel hadden de meisjes zooveel mogelijk haar best gedaan, maar och, ze hadden het zoo verbazend druk gehad; soms waren ze te moe na het repeteeren, dan weer waren ze zoo vervuld van de aanstaande pret, dat de lessen dadelijk na het leeren weer vergeten waren en er ongemerkt allerlei fouten in de thema's slopen.

De juffrouwen en onderwijzers waren dan ook maar een beetje toegevend geweest, doch nu de drukte voorbij was, drongen allen er op aan dat er weer flink gewerkt zou worden. De tijd voor het eindrapport naderde al, de groote vacantie zou dat jaar vroeg beginnen, en er was nog heel wat te leeren voor de repetitie. Vol ijver begonnen de meisjes dan ook aan hun werk, Dé vooral. Die hoopte weer zooals den vorigen keer, No. 1 van haar klas te zijn. Ze

kon uitstekend leeren en was daarbij heel ijverig. Claar leerde ook heel goed, maar ze kon toch niet tegen Dé op, hoewel ze altijd een grooten voorsprong had door haar 9 of 10 voor teekenen en Dé het daarentegen nooit verder dan 5 kon brengen.

Over 't geheel hadden al de meisjes van de klas nogal plezier in leeren. Ze waren wel eens druk en lastig, maar dit werd hun graag vergeven, omdat ze altijd met zooveel opgewektheid en belangstelling bij de lessen waren.

Zoo gingen onder druk werken en 's avonds nog wat spelen de eerste weken na het feest voorbij. Het was nu Mei. Het weer was prachtig mooi; wel wat warm de laatste dagen, maar toch heerlijk, totdat het plotseling een dag zoo onnatuurlijk warm werd, dat ieder er van in de war geraakte.

Claar begon 's morgens met zich te verslapen. Ze was op haar gewonen tijd, om half acht geroepen, maar doordat ze den vorigen avond lang wakker had gelegen, was ze weer ingedommeld. Om acht uur kwam Mademoiselle bij haar en riep haar toe:

‘Hemel Claar, lig jij er nog in? Gauw, het is acht uur, we moeten al ontbijten; vlug, ik zal je wel helpen aankleeden. - Zie zoo, dat is klaar, eet nu nog wat van je boterham en dan maar vlug weg, hoor!’

Op een draf vloog Claar naar school. Vlak bij huis zag zij Dé reeds aankomen, die haar uit de verte toeriep: ‘Toe dan toch! We komen te laat!’ En nu zetten ze het samen op een hollen! - Juist sloegen ze de straat van school in, of daar ging de bel; ze waren te laat, mochten niet meer in de les komen en werden weggestuurd, de één naar de eerste, de ander naar de tweede klasse.

Om tien uur mochten ze weer boven komen en werden door al de meisjes met vragen bestormd; waar of ze geweest waren, of ze een erg standje gehad hadden!

‘Wel neen’, zij Dé, verbeeld je, Fräulein had ons in de gang al naar beneden gestuurd en toen kwamen we op de trap Juffrouw Carelsen tegen.

‘Waarom stuurde Fräulein jullie weg?’ vroeg ze.

‘O, zei ik, omdat ze...’ ‘Ze, ze’, viel Juffrouw Carelsen in eens tegen mij uit, ‘ze, wie is dat, ze?’

‘Och, ik meen Fräulein’, verbeterde ik gauw, maar ik moest eigenlijk zoo lachen...’

Terwijl Dé vol vuur stond te vertellen, en alle meisjes om haar heen geschaard, met open mond naar haar luisterden, zagen ze op eens, dat achter Dé, Juffrouw Carelsen het laatste deel van het verhaal mee stond aan te hooren. - Met een kleur

als vuur, ging Dé gauw in de kast om haar boeken te krijgen, en al de meisjes keerden zich gauw om, dat de Juffrouw niet zou zien, hoe ze moesten lachen.

'Adé, wil je eens even bij me komen?' Schoorvoetend kwam Dé uit de kast naar voren. 'Foei, meisss-je, meisss-je', zei juffrouw Carelsen, zooals ze altijd deed, wanneer zij een standje gaf; dan legde ze den rechterwijsvinger tegen haar neus, draaide met haar linkerhand aan den eenigen krul van haar kortgeknipt hoofd, richtte zich hoog op, waardoor haar lange, magere gestalte zóó mogelijk nog langer en magerder geleek. 'Jij schijnt mijn woorden niet zeer ernstig op te nemen; je moet om twaalf uur maar eens bij mij komen, dan zal ik nog eens met je spreken. Nu kan je naar je plaats gaan.'

Het kostte Dé heel wat moeite, om haar gezicht niet te vertrekken, toen ze het welbekende: foei meisss-je, meisss-je hoorde, maar gelukkig slaagde ze er in, met een ernstig gezicht te blijven luisteren tot het eind toe. - Toen Juffrouw Carelsen echter de klas uit was, hoorde men aan alle kanten een onderdrukt gelach, dat spoedig bedaarde, toen de volgende Juffrouw binnenkwam.

Hiermee waren de ongelukken voor den morgen afgeloopen. Dé vertoonde zich om twaalf uur weer

gauw op straat. De vriendinnen hadden haar opgewacht en om nu 's middags niet weer telaat te komen, spraken ze af, om elkaar eens heel vroeg te gaan halen.

Een kwartier vroeger dan anders, liepen Dé en Claar, Joop, Annie, Hans en Nel dan ook al op straat.

'Hè, wat is het verschrikkelijk warm vandaag, hè? Ik heb eigenlijk niets geen zin, om naar school te gaan; ik heb aldoor nog zoo'n lachbui om die vertooning van Dé, die Juffrouw Carelsen nadeed, zonder te weten dat die met zoo'n bestraffend gezicht achter haar stond.'

'O!' riep Annie, 'ik heb zoo'n idee, dat er van middag weer wat gebeurt, want iedereen schijnt wel uit zijn humeur te zijn van de warmte.'

'Hè, ik wou dat we van middag vacantie kregen, omdat het zoo warm is.'

'Nu maar, zóó erg warm schijnen jullie het toch niet te vinden, dat je nog met mantels aanloopt.'

'Ja, dat is ook eigenlijk dom; het is enkel uit gewoonte dat ik hem aangedaan heb.'

'Zal i k hem dan nu eens voor je aantrekken?'

'Hè ja, dat zou leuk zijn,' riep Hans; 'we hebben toch nog zoo lang tijd voordat de school open gaat,

laten we onze hoeden en mantels eens verruilen, dan weten ze op school niet wat ze zien.'

'Ja, ja, dat is eenig; maar dat kunnen we hier toch niet doen; het is hier zoo druk op het plein.

'Neen, ga maar mee. Ik weet een zijstraatje waar het heel stil is.'

'O ja, daar zie ik al een huis met een diepen stoep, ga mee er in. Claar geef mij jou goed; jij bent zoo groot, dat zal me deftig staan en trek jij dan het mijne aan, maar scheur het niet, hoor!'

'Neen, ik zal probeeren of het gaat; ja, kijk eens, de mouwen komen tot aan mijne ellebogen.

"Ha, ha, kijk die Claar er eens uitzien en die Hans met die lange jas! O, en wat staat Dé die hoed gek," zoo riepen en lachten ze door elkaar. Nu was ieder in een ander pak gestoken en werd de tocht naar school voortgezet. Onderweg kwamen ze verscheidene meisjes achterop, die hun allen toeriepen: "Wat hebben jullie gedaan! Wat zie je er idioot uit," en het troepje groeide al meer en meer aan, tot eindelijk een heele bende meisjes, druk lachende en pratende de school kwam binnenstappen, zonder er aan te denken, een toontje lager te spreken. De middag begon dus al dadelijk met de vermaning om wat kalmer te zijn en toen het leven niet veel

verminderde, volgde er spoedig straf. Het leek wel of er dien middag geen kalmte mogelijk was. Als de meisjes onder de les naar elkaar keken en weer dachten aan die potsierlijke vertooning van voor den schooltijd, dan begonnen ze alweer te lachen. En toen na de les Juffrouw Weersen in de groote kast achter in de klas was gegaan, om wat boeken uit te zoeken, waren de meisjes, die zooals altijd na iedere les vrij mochten rondloopen, zóó opgewonden, dat ze Dé, die eens even in de kast wilde kijken, of de Juffrouw er nog in was, een harden duw kreeg. Dé viel tegen de deur aan en die sprong met een slag in het slot.

De arme Juffrouw Weersen, die vol aandacht een boek stond uit te zoeken, was nu plotseling in het duister gehuld. Het eerste wat ze deed, was natuurlijk den knop van de deur grijpen om die open te doen. Maar, o wee! Dé was gestruikeld en lag nu voor de deur; ze was natuurlijk zoo gauw mogelijk opgestaan, maar zat met haar voeten in haar rokken verward. Toen dus Juffrouw Weersen tegen de deur duwde, kon ze deze niet openkrijgen. Ze riep hard: “Doe eens dadelijk open, meisjes!” en denkende dat de deur zoo moeilijk ging, duwde ze uit alle macht er tegen. Toen dus Dé opgestaan was, vloog Juffrouw

Weersen door het harde duwen met groote vaart en rood van boosheid, de kast uit.

Ja, de meisjes begrepen best, dat de juffrouw alle reden had, om boos te zijn, maar ze konden toch heusch niet helpen, dat ze zóó verschrikkelijk lachen moesten, toen ze haar daar in eens vuurrood, met een opgeheven plumeau in de hand, de kast zagen uitstormen.

Maar dat lachen verergerde de zaak natuurlijk nog.

"Gaat allemaal onmiddellijk op je plaats zitten, en pas op, als je nog durft te lachen. Je kunt nu vast beginnen met vijfmaal de les van zooeven over te schrijven; morgen breng je me de rest mee. En daarmee is het niet afgeloopen, je zult er wel meer van hooren."

Totdat de volgende les begon, bleef Juffrouw Weersen in de klas toezicht houden; en de meisjes die begrepen, dat het nu mooi genoeg was geweest, vonden het 't raadzaamst, om te zorgen, dat er niet nog meer strafwerk kwam.

Om vier uur haastten ze zich allen zooveel mogelijk, om op straat nog eens lang en breed over het geval te spreken.

"Wat zou er nu gebeuren, denk je?"

"Och, ik denk, dat we een briefje thuis krijgen."

"Of Woensdagmiddag op school moeten komen."

“Nu, dan heb ik maar liever een briefje; thuis krijg ik nooit veel straf.”

“Ik ook niet,” zei Claar, maar toch vind ik een briefje het naarste van alles.’

‘Hè waarom? Als je toch geen straf krijgt?’

‘Och, daarom,’ verder zei Claar niets, maar bij huis gekomen, nam ze spoedig afscheid van de anderen en toen ze Mademoiselle niet in de huiskamer zag, ging ze vlug naar haar eigen kamertje, om haar strafwerk te maken. Ze hoopte toch zoo, dat ze geen briefje kreeg, want juist omdat Mademoiselle zelf op school les gaf, vond ze het zoo verschikkelijk, om klachten over haar pleegkind te krijgen. Ze zei er nooit veel van, gaf ook geen straf, maar keek erg bedroefd en sprak niet veel tegen Claar. Daarom had Claar nog duizendmaal liever flink straf!

Ze nam zich voor het maar te vertellen, als er een goede gelegenheid was; dan was Mademoiselle er tenminste wat op voorbereid.

Voor ze echter haar strafwerk af had, werd ze al geroepen, om te eten. Toen ze binnenkwam, zag ze Mademoiselle bleek en stil in haar stoel zitten.

‘Dag Mama! Hebt U hoofdpijn?’

‘Ja kind; een beetje, maar dat zal wel gauw weer overgaan. Laten we maar aan tafel gaan.’

Mademoiselle deed haar best, om zich goed te houden, maar ze had niet den minsten eetlust en ging dan ook dadelijk na het eten naar bed.

Claar vond het nu in 't geheel geen geschikt oogenblik, om te vertellen van school. Ze stelde het dus maar weer uit; den volgenden dag zou Mademoiselle misschen wel beter zijn, en wilde ze het dan liever zeggen. Vlug ging ze nu aan haar werk. Er was juist bijzonder veel te doen dien avond, zoodat het al laat was, toen ze zachtjes naar Mademoiselle ging, om haar goedenacht te zeggen.

'Hoe is het met U?'

'O dat gaat nog al kind, ik zal morgen wel weer beter zijn; zet je even een glas water bij me neer?

- Wat heb je verbazend lang zitten werken vanavond, had je zooveel te leeren?'

'Ja, het is nogal veel vandaag. Nu Moedertje, gaat U nu maar gauw slapen en zorg, dat U morgen beter bent?'

'Nacht Claar!'

'Nacht, Mamaatje!'

Hoofdstuk VIII.
Sombere dagen.

Op haar kamertje gekomen, had Claar niet veel lust om nog wat te gaan zitten leeren, zooals anders. Ze was alles behalve vroolijk gestemd - wat zag Mademoiselle vreeselijk bleek - als ze maar niet ziek werd; ze had anders nooit wat. - En dan die geschiedenis van school - o, als er toch maar geen briefje kwam! Claar wou wel alle andere straffen samen hebben, alleen die ééne niet.

En juist had juffrouw van Dichtmar, toen ze van het geval hoorde, pen en papier genomen en aan de ouders van de meisjes een briefje geschreven, waarin stond, dat al de leerlingen van de vijfde klasse tot straf voor hun onordelijk gedrag Woensdagmiddag op school moesten komen.

Zoo'n briefje werd ook den volgenden morgen al vroeg voor Mademoiselle bezorgd, en toen de meid naar haar ging kijken, gaf ze het meteen. - Claar

was expres, zoodra ze wakker werd, dadelijk naar beneden geloopen om te zien of de post ook wat gebracht had.

'Hè, gelukkig niet', dacht ze en ging gauw kijken, hoe het met Mademoiselle was. Maar toen ze binnen kwam, was het eerste wat ze zag, dat Mademoiselle een briefje in haar hand had en naderbij gekomen, herkende ze het schrift. - Ze schrok er van en wachtte af, wat Mademoiselle zeggen zou. Maar die sprak geen woord, legde het briefje neer en sloot de oogen.

Nu kon Claar het niet langer uithouden; ze begon te schreien. Na een oogenblikje hoorde ze de stem van Mademoiselle, die zachtjes zei: 'Waarom heb je het me niet verteld, Claar?'

En onder het snikken door, antwoordde Claar: 'Omdat U gisteren al ziek was en ik dacht - dat U vandaag misschien beter zou zijn, dan wilde ik het zeggen...'

'Nu Claar, ik heb op 't oogenblik zoo'n hoofdpijn, vertel me dan vanmiddag maar eens precies, wat er gebeurd is. Ga nu maar gauw ontbijten en zorg dat vandaag alles goed gaat.'

'Ja, dat beloof ik U - maar hebt U ergen hoofdpijn?'

'Ja, nog al.'

‘Zal ik naar den dokter gaan voor U?’

‘Neen, maar zeg aan juffrouw van Dichtmar, dat ik niet op school kan komen. Dag Claar!’

‘Dag Mamaatje! Het beste met U hoor!’

In de kamer gekomen, voelde Claar zich nog ongelukkiger dan den vorigen avond! - Dat dat nare briefje nu ook juist komen moest! en Mademoiselle nog niet beter! Claar was bang, dat het wel erger was met Mademoiselle al zei ze ook, dat het nog al ging. - Hè, kon ze den dokter nu maar roepen - Claar ging naar de keuken en vroeg aan Rika, de meid, of ze er nog eens bij Mademoiselle op aan zou dringen, dat er een boodschap naar den dokter werd gestuurd - en ging daarna zeer bezorgd naar school.

Daar was het ook niet vroolijk. De meisjes moesten allen op hun plaatsen gaan zitten werken en er werd voortdurend toezicht gehouden, dat niemand sprak. Voordat de les begon kwam juffrouw van Dichtmar binnen, om hun te zeggen, dat het voorloopig verboden zou zijn, om voor schooltijd en tusschen de lessen te spreken of door de klas te loopen.

Nu, dat was een somber geval en voor Claar, die toch al zoo ongelukkig was, scheen het nog dubbel erg.

De morgen duurde haar dan ook verschrikkelijk

lang; ze dacht maar steeds aan haar lieve zieke thuis en vroeg zich af hoe die het nu wel maken zou en of 't niet erger zou zijn geworden.

Om twaalf uur vloog ze naar huis, zonder op de anderen te wachten. In de Oranjestraat gekomen, was het eerste, wat ze zag, het dokterskoetsje. Aan één kant was ze er blij om, het was veel geruster, als de dokter kwam, maar aan de anderen kant dacht ze ook, nu is het zeker niet beter, anders had Mademoiselle niet om hem gestuurd. Claar belde zachtjes aan en kwam juist in de gang den dokter tegen.

'Zoo Claartje,' zei hij, 'hoe maakt je het?'

'Ik goed, dokter. Maar hoe is het met Mademoiselle?'

'Nu, dat schikt nog al, wees maar heel kalm, hoor. Zij mag niet veel spreken. Let maar goed op, dat ze ieder uur haar drankje inneemt; ik kom van avond nog eens kijken. Dag Claar!'

'Dag, dokter.' Nauwelijks gunde Claar zich den tijd, om de deur voor den dokter open te doen, zoo verlangde ze naar haar moedertje. Toen ze binnenkwam, lag Mademoiselle met het gezicht naar den muur gekeerd; ze had een hoogroode kleur; maar keek dadelijk op, en vroeg hoe het op school was geweest, haar best doende, om niet te laten merken, dat ze erg ziek was. Maar Claar zag het wel; Mademoiselle had harde koorts

‘O, alles ging goed op school,’ antwoordde Claar, ‘U moet de complimenten hebben van allemaal, maar de dokter heeft gezegd, dat U niet praten mag, dus gaat U nu stil liggen, dan kom ik na de koffie wat bij U.’

Tot dat ze naar school moest, bleef Claar bij Mademoiselle's bed zitten; ze gaf haar het drankje in, legde haar kussens recht - en alles zoo stil en bedaard als de beste verpleegster - wat men niet verwachten zou van zoo'n druktemaakstertje.

Na het eten kwam de dokter terug, Claar zat in spanning te wachten, wat hij zeggen zou, want hij keek zoo ernstig. ‘Nu,’ zei hij, toen hij zag, dat de koorts erger geworden was, ‘maar vooral goed innemen. Ik zal U straks iemand sturen, om U op te passen.’

Toen Claar den dokter uitliet, vroeg ze hem: ‘Hè, dokter, mag ik dat niet doen? Ik kan het best; hè toe, dokter.’

‘Neen kind, het is heel lief van je, maar je zou zelf ziek worden, als je niet sliep en je moet morgen toch weer naar school. Huil nu maar niet, dat is niet goed bij een zieke. Dag Claar!’

Claar kon haast geen antwoord geven, zoo bedroefd was ze. O, haar moedertje was zeker heel erg ziek,

dat er een verpleegster moest komen - ze herinnerde zich dat nog zoo goed van haar eigen lieve moeder... Maar geen tranen bij een zieke! had de dokter gezegd. Ze ging dus eerst even in de huiskamer; wachtte daar tot ze zich goedschiks bij Mademoiselle vertoonen kon en ging toen weer rustig voor het bed zitten. Nu behoefde ze geen moeite te doen, om te zorgen, dat Mademoiselle niet sprak, want de zieke lag doodstil en had niet de minste lust om te praten. Claar ging haar werk maken, en keek intusschen telkens op de klok of het nog geen tijd was, om het drankje in te geven.

Na een uurtje kwam de verpleegster. Het was een bijzonder lieve zuster met zoo'n zacht, vriendelijk gezicht, als Claar maar zelden gezien had.

'Wel, Mademoiselle,' zei ze, 'nu kom ik eens een beetje bij U zitten, om te zien, of U wel goed Uw draakje inneemt, en dan zullen Claar en ik eens samen ons best doen, om U weer gauw beter te maken. - Ik zal eerst nog eens heerlijk Uw kussens opschudden en dan moet U maar eens probeeren om te slapen.'

Daarna zette ze zich rustig naast het bed met een handwerkje en na een tijdje zei ze: 'Claar, ga jij nu naar boven, anders kan je morgenochtend niet bijtijds

op zijn; dan kom ik je straks nog even goedennacht zeggen en vertellen, hoe het met de zieke is.'

Claar vond de zuster dadelijk erg aardig, en ging nog steeds meer van haar houden; omdat ze zoo goed voor Mademoiselle zorgde en altijd even lief en vriendelijk voor Claar was.

Het was een angstige tijd, dien ze samen doorbrachten. De dokter kwam iederen dag vast eenmaal, dikwijls zelfs twee keer; de zieke werd steeds erger, tot Claar een dag den dokter bij het weggaan hoorde zeggen: 'Zuster ik verwacht van avond de crisis, dus maar goed opletten en als er verandering komt, dadelijk om mij sturen - als ik geen bericht krijg, kom ik om acht uur terug.'

Dat was - legde de zuster Claar uit - omdat dien avond de ziekte in eens veel erger of veel beter zou worden. Claar moest nu maar wat stil in de huiskamer blijven.

Hè wat zat het kind in angst dien tijd. Eindelijk hoorde ze de bel gaan - de dokter kwam en bleef eindeloos lang bij Mademoiselle. Daarna kwam hij bij Claar en zei: 'Kindlief, ik feliciteer je, hoor! Ik kan nu wel haast zeker zeggen, dat je moedertje beter zal worden, eerst was ik er wel bang voor, maar, gelukkig, het gevaar is voorbij!'

‘O, dokter,’ riep Claar, ‘wat heerlijk!’ En ze sloeg haar armen om den lieven ouden man heen, en gaf hem uit blijdschap een hartelijken kus.

‘Nu, nu, i k kan het niet helpen, hoor! Ga maar eens even naar Mama kijken, maar maak haar niet wakker, ze slaapt nu rustig.’

Claar sloop op haar teenen naar het bed, en ja, daar lag Mademoiselle erg bleek, maar toch veel kalmer en rustiger dan de andere dagen.

Hoofdstuk IX.
Beterschap.

Wel was het gevaar geweken, maar het zou toch nog lang duren, voor Mademoiselle weer op mocht, ze moest eerst nog heel wat aansterken. Iederen dag kon men zien, dat het beter met haar ging - en na enkele weken mocht ze al eens wat opzitten in bed, en na nog veel langer tijd eens een oogenblikje in een gemakkelijken stoel zitten.

Trouw kwam Claar iederen dag uit school dadelijk thuis, maar dikwijls gebeurde het, dat de zuster of Mademoiselle haar uitstuurden, om eens wat gezondheid op te doen, zooals ze zeiden, want al dat in huiszitten is voor kinderen niet goed. Dan ging Claar wat wandelen met Joop en Dé, of een van de andere vriendinnen, maar lang bleef ze nooit uit, want van het leuke spelen, zooals ze anders deden, kwam nu toch niets; daar had ze nu geen pleizier in. Dan ging ze weer naar huis terug, en zat tot ze naar bed

moest bij Mademoiselle te leeren en te schilderen. In dien tijd maakte ze verscheidene aardige dingen, die ze alle in een portefeuille bewaarde.

Soms hadden zij en Mademoiselle lange gesprekken en eens kwam het ook op dat briefje, dat Mademoiselle juist gekregen had den dag, dat ze ziek werd, en nu moest Claar aan het vertellen. Het was weer, zooals Mademoiselle wel gedacht had, meer wildheid van de meisjes geweest, dan plagerij. 'Ja, Claar,' zei Mademoiselle, 'je weet, dat ik het erg naar vind, als ze op school niet tevreden over je zijn. Pas toch vooral op, dat ik niet meer klachten over je krijg. Toch ben ik heel blij, dat het niets iets leelijks was, dat je gedaan hadt; trouwens, dat zou me ook erg van je tegen gevallen zijn. - Weet je, Claar, het kan natuurlijk niet toegestaan worden op school, dat de meisjes druk en lastig zijn, omdat alles kalm en rustig moet toegaan, maar er zijn wel andere dingen, die ik veel erger vind.'

'O ja, zooals toen van Letje, maar later deed ze het toch niet meer, hè?'

'Neen, ze was erg veranderd den laatsten tijd; hoe komt dat toch?'

'Och, dat weet ik niet; ik geloof, omdat ze gezien heeft, dat u veel te aardig bent, om boos te maken.'

‘Weet je, Claar, ik vond het toen heel naar van Letje maar anders heb ik er geen klagen over, dat de meisjes niet aardig voor me zijn. Als ik soms wel eens hoor van kinderen, die het opzettelijk hun meesters en juffrouwen lastig maken, dan word ik er altijd boos over, want ze moesten eens half weten, hoeveel verdriet ze er iemand mee kunnen doen. - Toen ik nog in Frankrijk op school was, gaf er bij ons een juffrouw les, die zoo door de kinderen geplaagd werd, dat ze altijd moe en met hoofdpijn thuis kwam, tot de meisjes eens zoo brutaal tegen haar waren geweest, dat ze van verdriet er over ziek werd. Toen hadden de meisjes natuurlijk vreeselijken spijt; ze namen zich voor om haar, als ze beter was excuus te vragen en in 't vervolg beter op te passen, maar het mensch stierf na een ziekte van een halve week. Je kunt je voorstellen, hoe verschrikkelijk de meisjes het vonden, maar toen was het te laat. Dat is altijd voor ons allen een waarschuwing geweest, om voorzichtig te zijn.’

‘O, mamaatje, wat verschrikkelijk, maar dan hadden ze zeker iets ergs gedaan?’

‘Och neen, Claar, het was natuurlijk niet alleen door dien eenen keer gekomen, maar ook doordat die juffrouw al iederen dag weer moe en verdrietig

uit school kwam. Kinderen denken er dikwijls niet over, wat ze doen, maar de juffrouwen zijn zoo den geheelen dag onder de meisjes, 's avonds moeten ze dikwijls het huiswerk nakijken, en blijft er dus niet veel tijd over voor prettige dingen; en dan begrijp je, dat het heerlijk is, als overdag de meisjes wat vriendelijk en aardig voor hen zijn.'

'Nu, wij zijn op school toch niet ondeugend, wel?'

'Neen, Claar, ik heb er tenminste heel geen last van, hoor! Alleraardigst ook van de meisjes, om zoo belangstellend naar mijn gezondheid te komen vragen. Ik vind het maar wat prettig bij jullie; ik verlang er al weer naar, om beter te zijn; dan gaan we den eersten dag samen naar school, hè? Wat zal dat gezellig zijn!'

'Hè, heerlijk! Ik verheug me er nu al op!'

En dan gingen ze weer over wat vroolijker dingen praten.

- Zoo kwam de tijd aan, dat de verpleegster gemist kon worden. Het speet haar erg, dat ze weg moest, maar de dokter had een zieke voor haar, die haar meer noodig had, en dus vertrok ze, om daar weer, zooals ze hoopte, genezing te brengen.

Nu duurde het ook niet lang meer, dat Mademoiselle weer naar school mocht; in het begin zou ze

nog maar een uurtje komen. Toen er vast bepaald was, welken dag het zou zijn, spraken de kinderen die dolblij waren, dat Mademoiselle weer terug kwam, af, om haar te verrassen met prachtige bloemen. - Het leek in de hoogste klasse, waar Mademoiselle dien dag les zou geven, en waar ook de andere kinderen hunne bloemen heen hadden gebracht, een ware rozentuin. De meisjes feliciteerden Mademoiselle allen hartelijk met haar herstel, zoodat het te begrijpen is, dat die eerste les veel had van eene gezellige visite.

Wel twee weken lang ging Mademoiselle alleen een enkel uurtje naar school, want al had de dokter gezegd, dat ze weer aan haar werk mocht beginnen, daarom was ze niet geheel beter. Ze was nog erg zwak, moest 's middags nog op bed gaan liggen en mocht zich volstrekt niet vermoeien. Ook wilde de dokter, dat ze in de vacantie naar buiten zou gaan, ergens waar het heel stil was en daar niet anders zou doen dan eten, drinken, slapen wat wandelen en den rest van den tijd op een ruststoel buiten liggen. Dan zou ze na de vacantie wel weer geheel hersteld zijn.

‘Maar dokter, dan heeft Claar er niets aan, als ik niet eens hier en daar met haar naar toe kan gaan.’

‘Mademoiselle, dat is nu wel heel lief van je,

om zoo aan Claar te denken, maar zorg nu maar eerst eens voor je zelf, misschien wordt er voor Claar nog wel wat anders op gevonden.'

Mademoiselle vond het wel heerlijk, om zoo rustig buiten te zijn. Ze hield dolveel van de zee, en koos daarom Laarwijk om naar toe te gaan. Juist, toen ze er heen wilde schrijven, om kamers te bestellen voor Claar en haar, kreeg ze bezoek van Mevrouw van Kalmar.

'Wel Mademoiselle, ik kom eens kijken, hoe het met u is. Nu, ik kan 't u nog wel aanzien, dat u ziek bent geweest. De dokter vertelde mij, dat u in de vacantie naar buiten gaat en u het dan heel stil en rustig moet hebben. Nu kwam ik u vragen, of Claartje met ons mee mag gaan naar Valkenheuvel. Dé en Joop zouden het zoo heerlijk vinden en ik ook. Toe, zegt u nu maar dat u het goed vindt.'

'O Mevrouw! - wat verbazend lief van u, om dat te vragen; maar ik durf het waarlijk niet aan te nemen. - U hebt al zooveel kinderen en Claar is soms zoo druk.'

'Kom, kom, maakt u u daar maar niet bezorgd over, buiten kunnen ze zoo druk zijn als ze willen, daar hinderen ze niemand. Nu, wat zegt u er van?'

'Wel Mevrouw, het zal me natuurlijk erg spijten,

dat ik Claartje zoolang moet missen, maar ik vind het voor het kind meer dan heerlijk, om met u mee te gaan, dus zal ik het maar voor haar aannemen. Zij zelf zal er wel niets op tegen heben. Hoe lang bent u van plan te blijven?'

'Wij gaan de geheele vacantie; we hebben voor zes weken gehuurd.'

'O, wat zal ze blij zijn! - Ik dank u wel hartelijk voor uwe vriendelijkheid, hoor!'

- Geen wonder, dat Claar, toen ze van de verrassing hoorde, in haar schik was. - 'Maar Mamaatje,' zei ze, dan zie ik u de heele vacantie niet; ik zou het nog leuker vinden, als u ook meeging.'

'Ja kind, maar dat gaat nu niet. We zullen elkaar dikwijls schrijven, hè?'

'Ja, natuurlijk, ik zal u precies alles vertellen, wat we doen. Zouden Dé en Joop het al weten? Die zullen het ook wel eenig vinden - mag ik eens even naar hen toegaan?'

'Goed hoor!'

En Claar verdween, om op een draf naar de familie Kalmar te loopen, en daar te vertellen, hoe blij ze was met de uitnoodiging.

Hoofdstuk X.
De vacantie.

15 Juli! - Het begin van de vacantie!

Wat was er naar dien dag verlangd! Weken, weken van te voren hadden de meisjes streepjes op hun bank gemaakt voor het aantal dagen, dat ze nog op school moesten zijn. Iederen dag werd er een uitgeveegd. - Wat een heerlijk gezicht, als het aantal zoo verminderde! - Eindelijk stonden er nog twéé onnoozele streepjes - één - en nu was het Zaterdag, de vijftiende. Als de meisjes naar huis gingen, zouden ze het laatste pas uitvegen, want er moest eerst nog heel wat gebeuren, voordat het nu ècht vacantie was. De rapporten moesten n.l. nog uitgedeeld worden, en er zou nog gezegd worden, wie er overging en wie er bleef zitten, Och, de meesten dachten wel, dat ze zouden overgaan, maar je kunt toch nooit weten... het laatste werk was zoo slecht geweest...

Daar ging de deur open en kwam juffrouw van Dichtmar binnen met een groote lijst - alle harten begonnen luider te kloppen.

‘Meisjes, ik heb jullie iets heel prettigs mede te deelen. Je gaat allemaal over naar de zesde klasse.’

‘Ha!’ ‘Hoera!’ ‘Heerlijk!’ klonk het van alle kanten. Sommige waren er stil van en konden geen woord zeggen van blijdschap.

Daarna werden de gedragboekjes uitgedeeld. Dé was No. 1 van de klas, Hans 2 en Claar 3.

‘Ziezoo Claar, nu mag het laatste streepje wel uit, hè?’ En met veel drukte en beweging werd de bank schoongeveegd, om toch vooral, zei Dé, een voorbeeld van netheid te geven aan de kleintjes, die nu in hun banken zouden moeten zitten.

Spoedig mochten de meisjes nu naar huis gaan, namen van allen op school afscheid en stormden weldra vroolijk juichende de straat op.

Alleen Letje ging kalm en stil naar huis toe. Zij had niet veel reden om vroolijk te zijn; haar rapport was niet mooi - ze behoorde tot een van de laatsten van de klas - bovendien zou ze toch niet uit de stad gaan, dus vond ze de vacantie ook zoo bijzonder leuk niet. Ze benijdde die andere meisjes, die zoo gezellig naar buiten gingen, en zulke mooie cijfers

hadden. Zij ging liefst maar zoo gauw mogelijk weg; ze hoorde er niet bij, vond ze.

Maar toen Claar zag, dat Letje met zoo'n bedrukt gezichtje weg wou sluipen, kreeg ze medelijden met haar. Ze ging op Letje toe, gaf haar een hartelijken kus en zei: 'Dag Letje, ik hoop, dat je toch ook nog veel plezier zult hebben, hoor! Misschien ga je nog wel eens een dagje naar buiten, wie weet? We zullen je nog wel eens schrijven, hoor! Dag Letje!'

En weg holde ze, want ze moest gauw nog koffiedrinken en dan naar Dé. Thuisgekomen zag ze, dat haar koffer al verzonden was; ze at nu gauw wat en stapte, tegelijk met Mademoiselle, die ook naar den trein moest, het huis uit.

Bij de woning van de familie van Kalmar namen ze afscheid.

'Nu kind, veel plezier, hoor! Schrijf me dadelijk even, of je goed aangekomen bent. Tot over zes weken!'

'Dat moedertje! Komt u maar heel dik en gezond terug, hoor! En dikwijls schrijven!'

Daar ging de deur open en Claar stapte binnen. De geheele familie was in de kamer bezig alles af te sluiten; daarna werden de gordijnen dichtgedaan, zoodat het langzamerhand wel nacht geleek.

‘Ziezoo, nu zullen we maar gaan. Hebben jullie alles, kinderen? Op weg dan maar!’ - En daar ging de heele karavaan: Mijnheer en Mevrouw, Carolien, Dé en Claar, Joop en de twee jongens Henk en Piet het huis uit. De deur werd goed gesloten en de tocht naar den trein aanvaard.

Bij hun aankomst te Valkenheuvel stond een der bedienden van het hôtel klaar, om de bagage te dragen, en de hôtelhouder zou de familie den weg wijzen. De kinderen vonden het allen erg gewichtig, om naar een heusch hôtel te gaan. Lang behoefden ze niet te loopen; al spoedig kwamen ze op een weg met groote boomen aan weerskanten en hielden ze stil voor een nieuwgebouwd hôtel van witten steen met een rood dak, dat beeldig uitkwam tegen den donkeren achtergrond van hooge boomen. Het heette Lusthof en was aan alle kanten omgeven door tuin; dat laatste leek den kinderen nog 't heerlijkste van alles, ze wilden daar dolgraag vast eens wat gaan kijken, maar over vijf minuten was het etenstijd, en dus vond Mevrouw het beter, dat ze eerst naar hun kamers gingen, om zich wat op te knappen en te wasschen.

Dé en Claar zouden op verzoek van Dé samen op een kamer slapen tot grooten spijt van Joop, die

ook dolgraag van de partij had willen zijn. Dat samen slapen vonden Dé en Claar wel een van de grootste heerlijkheden van Valkenheuvel. Ze waren dan ook erg verlangend, om de kamer eens te zien.

Nu, mooier hadden ze het al haast niet kunnen treffen; de kamer was groot en beeldig gemeubeld. Vol verrukking liepen ze rond, om alles op te nemen, zoodat de etensbel al luidde, voordat ze klaar waren.

'Gauw Claar, ga mee!' riep Dé en vlug snelden ze de trappen af... Aan het achtereind van de gang was de eetzaal. - Wat zag het er daar gezellig uit! De zaal was uitgebouwd in den tuin en had aan drie kanten openslaande ramen, waardoor men heerlijk in het groen zag. Aan de lange tafel was geen plaatsje onbezet; vruchten, taarten, wijnglazen en dessert gaven den indruk alsof er een groot diner was. Ieder werd zijn vaste plaats aangewezen. De kinderen stootten elkaar van tijd tot tijd eens aan, als er weer zoo'n deftige kellner achter hen stond, of een meisje in 't zwart met witte muts en linten, en een wit boezelaartje voor, die hun de schotels presenteerde, alsof ze graven en gravinnen waren. - Hongerig door het reizen lieten ze zich de vele spijzen goed smaken, zoodat ze na afloop van den

maaltijd goed gesterkt waren, om den omtrek een beetje te gaan verkennen. Mijnheer en Mevrouw bleven onder de verandah wat uitrusten, de jongens gingen spelen en Carolien, Claar, Dé en Joop wilden eens zien, waar de weg voor het hôtel hen brengen zou.

Het was prachtig weer, maar gloeiend warm; gelukkig hadden de meisjes groote hoeden op en Dé ten overvloede nog een parasol. Arm in arm gingen nu Dé en Claar, gevolgd door de twee anderen den weg op; aan weerskanten zag men eerst boomen, tuinen van villa's, enkele hôtels, maar ook spoedig was er geen huis, ook bijna geen wandelaar meer te zien. Aan den linkerkant van den weg strekten zich goudgele korenvelden uit, waar roode klaprozen en blauwe korenbloemen schilderachtig tusschen groeiden; daarachter lagen heuvels en zelfs rotsen. Aan den rechterkant van den weg was een groot bosch - donker en woest, vonden ze.

De zon brandde fel op de wandelaarsters; schaduw was er niet te bekennen op den smallen weg; maar toch genoten ze van de heerlijke wandeling. Het was hier ook een heel verschil met die drukke benauwde stad in den zomer. Niemand of niets kwamen ze hier tegen, slechts een enkele kar met hooi, die zoo

den geheelen weg in beslag nam, dat ze genoodzaakt waren aan den kant te gaan staan.

'Goedenmiddag,' zei vriendelijk de man met den grooten stroohoed op, die de teugels slap liet hangen en de zweep ongebruikt liet, om het paard (ook met een stroohoedje op) niet meer te vermoeien dan noodig was.

'O, wat is het hier toch heerlijk!' riep Claar uit. 'Wat een prachtig gezicht! Ik zou het wel zoo willen schilderen; morgenochtend ga ik het dadelijk eens probeeren.'

'Ja, en wat heerlijk kalm!' zei Carolien. - Dé en Joop ook waren vol verrukking.

Al spoedig stelde Joop voor, om eens het bosch in te gaan. Nu, daar had niemand op tegen; het zou daar zeker wel frisscher zijn onder de boomen. Dat viel echter niet mee; warm was het daar al even goed als ergens anders, maar je kon er tenminste je hoed afzetten, zonder vrees voor een zonnesteek en je languit op het mos uitstrekken. Je behoefde je hand maar uit te steken, om de heerlijkste wilde frambozen te plukken, terwijl prachtige bloemen overal in het rond stonden.

'Hè, wat is de vacantie toch een zalige uitvinding! Ik wou, dat het eeuwig vacantie en mooi weer was en dat we altijd buiten waren,' zei Claar.

‘Hè ja,’ zei Carolien, ‘en dat we altijd zoo konden blijven liggen.’

‘Ik niet,’ vond Joop, ‘ik ga liever eens verder het bosch in, blijf jij daar maar liggen. Ga jullie mee, Dé en Claar?’

Even daarna kwamen ze Carolien halen, om eens mee te gaan en te zien, hoe mooi het verderop was, maar toen Carolien op haar horloge keek, bemerkte ze dat het hoog tijd was, om naar het hôtel terug te keeren.

Daar aangekomen, vonden ze de tafel al weer gedekt staan voor het avondeten. Na afloop daarvan zei Mevrouw, dat de jongens en Joop naar bed moesten: ze zouden wel vermoeid zijn van de reis en dien eersten dag in de buitenlucht. Claar en Dé vroegen, of ze ook maar niet vast gaan zouden; ‘dat zou leuk zijn,’ fluisterden ze tegen elkaar, ‘dan hadden ze lang tijd, om te praten.’

Op hun kamer stonden de ramen wijd open, zoodat het er gelukkig niet zoo erg warm meer was. Mevrouw ging mee, om het licht aan te steken, maar toen ze weg was, bedachten Claar en Dé, dat ze het eigenlijk veel liever weer uitdeden, anders moesten de open geslagen ramen toe en de gordijnen neer. - Het was zoo helder in de kamer, als ze maar wenschen

konden. De maan scheen recht in het vertrek en verlichtte alles duidelijk met haar zilveren schijnsel. Voor de ramen, die vlak naast elkaar waren, stonden twee heerlijke gemakkelijke bamboestoelen.

Toen de meisjes uitgekleed waren en in hun witte nachtjaponnetjes door de kamer wandelden, vonden ze het eerst was jammer, om al naar bed te gaan. Ze gingen ieder languit op de groote stoelen liggen en zagen zoo over niets dan boomen.

Het leek wel, alsof al de tuinen te zamen een groot bosch vormden, dat nu bijna zwart was in het donker. Heel in de verte scheen een licht door de boomen heen, zeker van een hôtel, maar huizen zag men niet. Een heerlijk zoete geur, bedwelmend als wierook, vervulde de lucht; het water van de rivier, dat een groot rad in beweging bracht, ruischte als een waterval. - Daar klonk heel ver weg muziek - eerst het Wilhelmus, daarna walsen.

''t Is hier net, of we in een betooverd slot wonen, zoo mooi,' zei Claar.

'Hè ja,' zei Dé, 'en of wij twee prinsessen zijn, die ieder door een prins verlost moeten worden.'

'O, die zouden hier best kunnen komen; ze behoeven maar in de boomen te klimmen en door het open raam te springen.'

‘Nu dat zie ik ze al doen, Claar! Zie eens, wat een eind die takken nog af zijn.’

‘Nu ja, een prins in sprookjes kan alles. Die krijgt wel een middeltje van de feeën, om zichzelf en ons heel licht te maken. Dan vliegt mijn prins met me uit het slot over al de boomen naar een groot land, waar het nog veel mooier is dan hier en waar een heel groot paleis van wit marmer staat met dikke tapijten en rood fluweel en spiegels van binnen en waar massa's pages en edelvrouwen, in lichtblauw fluweel gekleed, voor ons buigen en afwachten, wat we bevelen zullen. Dan neemt hij me bij de hand en voert me in een zaal, waar de wanden schitteren van blauwgroene edelgesteenten en brengt me voor den troon van zijne ouders. Daar knielen we dan samen neer; de koning neemt den kroon van zijn hoofd, en zet dien zijn zoon op; ik krijg een kleiner kroontje. De koning en koningin spreiden hun handen uit en zegenen den jongen koning en zijn bruid - de muziek begint te spelen - al de edelen en edelvrouwen in de zaal roepen luid hoera! En dan begint het bal, en we dansen, we dansen... kom hier, Dé - zoo!...’ en op de maat van de muziek, die nog steeds uit de verte hun toeklonk, dansten Dé en Claar in den maneschijn

in hun witte nachtjaponnetjes door de kamer.

Tik-tik-tik op de kamerdeur.

‘O, de sprookjesprins; verstop je! verstop je!’ en proestende van het lachen kropen ze diep onder de dekens.

‘Meisjes, wil jullie een beetje kalmer zijn en gauw slapen,’ riep Dé's papa. ‘Het is hier beneden zoo'n verschrikkelijk leven.’

‘Hè,’ fluisterden ze zachtjes, ‘nu is in eens ons mooie bal uit. 't Eindigt net, als de prettige droomen, waarin je altijd op 't heerlijkste oogenblik geroepen wordt, om op te staan. Maar laten we nu nog wat gezellig gaan praten, hè? Als we 't zachtjes doen, kan niemand ons hooren.’

Tot laat in den avond, toen ze eindelijk geen van beiden hun oogen meer open konden houden, duurde het gefluister voort, over plannetjes voor de vacantie over de vriendinnen, herinneringen van school enz., zoodat ze den volgenden morgen het laatst van allen aan het ontbijt verschenen.

Hoofdstuk XI.
Bezoek aan de Grot.

‘Nu meisjes, dat is nu voor den eersten keer, hoor, maar in het vervolg moeten jullie niet zoo lang wakker blijven, en 's morgens bijtijds opstaan. O, o, ik geloof, dat je nog niet half uitgeslapen bent, dat komt van het dansen van gisteravond. Kom nu maar eens gezellig bij me in de tuin zitten, dan wil Claar zeker vast een brief aan Mademoiselle beginnen.’

‘Maar Maatje, waar zijn de anderen toch allemaal? Zijn die ook nog niet opgestaan?’

‘Ja zeker, die zijn zoo lui niet, hoor! Papa is met Carolien, Joop en de jongens een groote wandeling gaan maken - ja, nu spijt het je wel, dat je niet eerder op was, hè? Maar troost je maar, er is nog iets heel prettigs in het vooruitzicht, er is n.l. morgenavond een optocht naar de grot.’

‘O wat dol! Dat is leuk, hè Claar? - Zullen

we nu den tuin eens rondgaan: ik ben er nog heel niet geweest, en het ziet er zoo gezellig uit.'

'Ja, ja,' en arm in arm liepen de twee vriendinnen nu gezellig pratende, eerst het voorste gedeelte van den tuin met mooie bloemperken door, tot ze achterin kwamen, waar hooge boomen stonden met gezellige bankjes er onder. Aan den linkerkant waren in een aardig laantje de takken van de beide rijen boomen samengegroeid, zoodat ze een groen dak boven hun hoofd vormden. Het was doodstil; de hôtelgasten schenen allen uit wandelen te zijn.

'O, wat is het hier gezellig - ik heb niets geen spijt, dat we niet mee uit zijn met de anderen; laten we hier wat gaan zitten.'

'Ja,' riep Dé, 'dan ga ik vragen, of Mama ook hier komt.' In een wip was ze weg en kwam na eenige oogenblikken terug, haar moeder zegevierend aan de hand voerend, om haar de nieuw ontdekte heerlijkheden te toonen. Ze zochten nu het schaduwrijkste en mooiste plekje uit, zetten daar een tafeltje en stoelen neer en Mevrouw kon niet anders dan de kinderen gelijk geven, dat het daar overheerlijk was.

Claar ging nu aan Mademoiselle schrijven, Dé nam haar boek en in minder dan geen tijd vloog de morgen om, zoodat ze alle drie verwonderd

opkeken, toen de etensbel luidde. Ze haastten zich spoedig naar binnen, en kwamen voor het hôtel mijnheer en de anderen tegen, die overal naar hen zochtten.

‘Waar zijn jullie geweest?’ ‘Waar kom je vandaan?’ ‘We dachten dat U verdwaald was!’ klonk hun van alle kanten toe.

Lachend verzekerden ze de anderen, dat er volstrekt geen reden was om zich ongerust te maken, want dat ze doodkalm in den tuin gezeten hadden; daar hadden ze nu toch zoo'n heerlijk plekje ontdekt, dat was zeker veel mooier, dan waar Vader geweest was.

‘Wel, als dat dan zoo is, gaan we maar eerst eten, en daarna moet je ons dan ook eens wijzen, waar je geweest bent. Komt kinderen!’ en ieder spoedde zich nu naar zijn plaatsje, om aan den welvoorzienen disch zich het eten goed te laten smaken.

‘Maar waar zijn de jongens?’ riep Vader na eenige oogenblikken uit. Daarnet waren ze toch nog bij ons; kom Dé, ga jij ze eens zoeken.’

Maar juist toen Dé de deur uit wilde gaan, kwamen ze aangevlogen.

‘Nou, is dat nou zoo leuk in dien tuin, we zijn overal rond geweest, en we hebben ons doodgezocht

naar die leukigheid - geen schommel, geen wip, geen rekstok, bah, wat zijn jullie meisjes toch flauw, jullie vindt...'

'Stil jongens, - je hadt niet meer mogen wegloopen, want de etensbel was al gegaan,' zei Vader.

Piet en Henk gingen gauw zitten, om den verloren tijd in te halen.

- De tijd ging verder rustig voorbij tot den volgenden avond. Toen gunde zich geen der kinders haast den tijd, om te eten; ze waren maar bang, dat ze te laat zouden komen voor den tocht naar de grot.

Nauwelijks was dan ook het sein tot opstaan gegeven, of ze stormden allen naar buiten, gevolgd door Vader en Moeder, die bedaarder achteraan kwamen.

De verzamelplaats zou zijn vóór het station. Bij hun aankomst daar zagen ze reeds verscheiden menschen; groot en klein stond te wachten met lange stokken in de hand; daaraan hingen verschillend gekleurde lampions, die in halfduister een alleraardigst licht verspreidden over het donkere grasveld voor het station.

'O, nu moeten we nog eerst lampions koopen. Toe, Papa, gaat U gauw mee anders komen we nog te laat!'

‘O, kinderen, er is nog tijd in overvloed. Maar kom nu maar - is daar de winkel - goed, kies maar zelf uit, wat je hebben wilt.’

En na een oogenblik was de geheele familie in de weer, om hun lampions op te steken. Veel later hadden ze niet moeten gaan, want net waren ze klaar, daar hoorden ze de muziek aankomen:

Tra-ra-tata-ta, zoo bliezen de muzikanten een vroolijken marsch; daarachter stapten een massa kinderen en groote menschen, haast allen gasten uit de hôtels. Bij 't stationsplein sloten al degenen, die daar hadden staan wachten, zich bij den stoet aan, en nu trokken ze in optocht 't geheele dorp door. Bij ieder hôtel, waar ze langs kwamen, stonden de logés klaar, om zich bij hen te voegen; het leek wel, of er geen eind aan de menschenmassa zou komen. Eindelijk bereikten ze de grot; daar wachtte nog een tweede muziekcorps, om achter de menschen de rij af te sluiten.

En nu ging het de grot in. Eerst moest men eenige trappen afdalen, en dan kwam men in een groote gang; de geheele grot was van geelachtig, witten steen; op sommige plaatsen scheen groen of rood licht, wat een alleraardigst schijnsel op de muren wierp. Er waren ook verscheiden zijgangen en open

plaatsen, waardoor men heel in de verte het begin van den stoet zag loopen; ergens anders zag men weer de laatste menschen en muzikanten. Het was een gezicht als uit een spookje: dat telkens door openingen te voorschijn komende, dan weer verdwijnende leger van vroolijke soms dansende en zingende menschen, met hun stokken over den schouder, en hun lampions, die allerlei kleuren tooverden op den grillig gevormden grotsteen.

Plotseling stond men voor levensgroote beelden, gemaakt door menschen, die zich vroeger, om aan vervolgingen te ontkomen in de grot hadden moeten verbergen, of voor schilderingen, spreuken en huisraad van hen afkomstig. - Die menschen hadden het zeker minder vroolijk in de grot gehad, dan die er nu doorliepen! -

Op een plaats, waar de steen een soort platten berg vormde, waren aardmannetjes aan 't werk, in witte pakjes en met lange witte baarden; onder vroolijk gezang hamerden en klopten ze als echte berggeesten. Het was een ware verrassing voor ieder, die nog nooit kaboutertjes ontmoet had. Vooral Piet en Henk hadden nergens anders meer oog voor.

‘Zeg Piet, zouden het werkelijk echte zijn?’

‘Ja, kijk maar, ze zijn zoo klein, en hebben witte baarden.’

‘Nu ja, die kan je er wel aanplakken.’

‘Ja maar, ze zien er heelemaal zoo anders uit dan wij. Ze hebben geen kleur, 't is net of ze witte gezichten hebben.’

‘Weet je wat, zeg, laten we eens wachten, tot alle menschen weg zijn, en dan probeeren, om er dichter bij te komen.’

‘Goed, ga mee dan in dien zijgang, daar is 't donker en zien ze ons niet.’

Maar houdt je dan stil want ik zie overal mannen op wacht staan.’

En nu kropen de jongens weg, lieten alle menschen en muzikanten voorbij trekken en keken toen eens heel voorzichtig om 't hoekje, of de weg veilig was maar een eind verder, stond iemand met een licht dus durfden ze nog niet te voorschijn komen.

‘Piet, ik zie wat, hier is een trapje in den muur, ga mee zoo naar boven toe, dan komen we vlak bij de aardmannetjes.’

‘Jongens, ja, dat is moppig, Henk. Maar zachtjes en steek je hoofd er niet in eens boven uit, want dan zien ze ons.

Voorzichtig ging 't nu naar boven, ja daar waren ze werkelijk op den berg; gelukkig stonden de aardmannetjes met hun rug naar de jongens toe,

dus konden die zich ongemerkt verstoppen achter een vooruitspringenden steen.

‘Gauw, gauw, anders komen ze er aan!’ en in zijn haast om niet gezien te worden, gaf Piet zijn broertje een duw, Henk struikelde over iets, dat op den grond lag en Piet viel over hem heen.

‘Hè, schei toch uit, nare jongen,’ riep Henk hard op, vergetende, dat ze niet opgemerkt mochten worden.

Op 't zelfde oogenblik keerden de kaboutertjes zich om, en kwamen op de jongens af, die zonder zich te bedenken, het trapje weer afklommen, waarlangs ze boven geklommen waren, en het op een hollen zetten, om de andere menschen weer in te halen. Maar die waren ondertusschen geheel uit 't gezicht verdwenen; op goed geluk af liepen de jongens nu maar voort, tot ze op eens door een stevige hand beetgepakt werden.

‘Hé bengels, hoe komen jullie hier nog?’

‘We zijn verdwaald,’ stamelden ze vol schrik, niet wetende, welke berggeest hen daar te pakken had. Het was dan ook niet alles! kaboutertjes achter je en een reus met een grove stem en grooten baard voor je, die je heel barsch toespreekt. Gelukkig was de reus maar een heel gewone man, die moest op

passen, dat er niemand verdwaalde. Hij wees de jongens dan ook spoedig den weg, hoe ze weer 't gauwst bij den stoet konden komen, die juist den uitgang van den grot genaderd was. Niemand had gemerkt, dat de jongens weg waren geweest. Ze moesten nu een heel lange trap op en daarna waren ze weer buiten in de open lucht. Maar wat een weer was het ondertusschen geworden! Het onweerde en slagregende, de grond leek wel een meer; niemand had iets anders bij zich dan een lampion, die bitter weinig hielp voor den regen. Ieder liep zonder rechts of links te kijken, het prachtige rotspark door, waar de bezoekers van de grot, anders gezellig nog wat gingen zitten - aller oogen waren gevestigd op een houten gebouwtje een soort schuurtje, waar men een schuilplaats voor den regen hoopte te vinden.

Mijnheer en Mevrouw van Kalmar verzamelden spoedig hun troepje, en namen hen mee daarheen. Er brandde licht en het was er droog, dus leek het allen een heerlijk toevluchtsoord.

Toen ze er goed en wel binnen waren, keek Mevrouw eens, of ze al haar schaapjes bij elkaar had, maar toen ze Piet en Henk in 't oog kreeg, riep ze uit:

'O, mijn hemel, jongens, wat hebben jullie uitge-

voerd? Neen maar, man, kijk eens!’ en ieder proestte het uit van 't lachen.

De jongens zagen er dan ook verschrikkelijk uit. Wat was n.l. het geval geweest?

De aardmannetjes waren maar heel gewone jongens met witte baarden en pruiken, die hun pakjes en gezichten wit hadden gemaakt met meel. In het hoekje, waar Henk en Piet zich verstoppen wilden, had de zak met meel opengelegen, en daarover was Henk gestruikeld. In hun haast om te vluchten, hadden de jongens niet gemerkt, dat ze van boven tot onder met dat witte goedje bedekt waren, en de regen had van dat meel een papje gemaakt, dat niet meer van de blouses af te slaan was. Door het kruipen over den gelen steen en't hollen was hun goed bovendien nog zóó slordig gaan zitten dat toen ze daar nu met scheefstaande druipende petten en hun verder fraai kostuum in de deuropening verschenen, het geen wonder was, dat iedereen hartelijk om hen lachen moest.

Het verhaal van hun tocht in 't rijk der kaboutertjes moest nu al gauw opgebiecht worden.

Vader vond 't maar half aardig, dat ze zoo stilletjes achter gebleven waren, maar kon toch niet nalaten, mee te lachen om de vertooning van de twee dappere helden.

De regen hield intusschen maar niet op en men kon toch niet overnachten in dat schuurtje, zoodat Vader besloot met de twee meeljongens naar huis te gaan en dan alleen terug te keeren met parapluies en regenmantels voor Mama en de meisjes. Zoo gebeurde het, en spoedig was de geheele familie vrij goed naar het hôtel overgebracht. De kinderen betreurden het wel, dat ze nu niet meer met de muziek het dorp door konden trekken, zooals anders de gewoonte was na afloop van 't bezoek aan de grot, maar toen ze hoorden, dat ze toch naar bed hadden gemoeten, vonden ze 't zoo maar beter, dan hadden ze er geen spijt van.

Hoofdstuk XII.

Een week later vond Claar 's morgens naast haar bord een dikken brief uit Laarwijk liggen; wel had ze al eenige briefkaarten gekregen, maar daar stond niet veel op.

Ze at nu gauw haar boterham en ging met haar brief achter in den tuin zitten, om er daar ongestoord van te kunnen genieten.

‘Mijn kleine lieveling’ - stond er boven en dan verder:

‘Om te beginnen, wil ik je eens hartelijk bedanken voor je gezelligen brief. Het was mij een ware verrassing, al zoo gauw wat van je te hooren. Kind, kind, ik geloof, dat je het overheerlijk hebt; ik ben er toch zoo blij om! We mogen Mijnheer en Mevrouw wel erg dankbaar zijn, dat ze je zooveel laten genieten.

Nu, het is hier ook heerlijk. Ik lig, bij goed weer, 's morgens en 's middags op een langen stoel aan het strand; alleen wanneer ik koud word, wandel ik eens een eindje op; 's avonds blijf ik thuis en ga dan vroeg naar bed. Het eten is uitstekend en

smaakt me best. Je ziet dus, dat ik de voorschriften van den dokter goed opvolg; ik hoop dan ook weer even sterk als vroeger in IJdam terug te keeren en aan mijn werk te beginnen.

Ik heb hier twee vriendinnetjes gekregen, nl. de kinderen van den stoelenman, twee alleraardigste blondjes met bruine oogen. Ze zijn toch zoo vriendelijk en lief en komen, zoodra ze me zien, in hun aardig taaltje een praatje bij me maken; ze zeggen altijd jij en jou tegen me. Als ik ga lezen, houden ze zich stil en gaan naast mij in het zand zitten spelen en blijven mij dan zoo den geheelen tijd gezelschap houden. Ik zal ze, als ik wegga, ieder verrassen met een pop, ik heb nu toch zooveel tijd en kan dus best 's avonds wat kleertjes maken. Wat zullen ze blij zijn, ik verheug me er nu al op!

Gistermiddag was er een groote drukte hier. Er was nl. een heel aardig soort kinderfeest, een wedstrijd, wie den mooisten en sterksten berg kon scheppen. Alle kinderen, die mee zouden doen, trokken eerst met vlaggen en vaandels, en muziek voorop, het dorp door. Er waren dames en heeren bij, om op hen te passen. Daarna gingen ze naar het strand, waar ze in groepen van tien of vijftien verdeeld werden; de plaats voor de bergen was

aangegeven door een paaltje. En toen begon het geschep, hoor! De muzikanten liepen intusschen al spelende rond; alle gasten kwamen eens kijken en gaven hun kinderen, broertjes of zusjes goeden raad. Velen hadden hun vlaggen op de bergen geplant, anderen versierden ze met groen en bloemen, zoodat het bepaald een feestelijk gezicht was. Allen schepten onvermoeid door, want spoedig zou de vloed opkomen en de berg, die het 't langst uithield, zou overwinnaar zijn.

Ik ben ook eens gaan kijken; het speet me zoo, dat ik jou niet onder al die werkluitjes zag, je zou het bepaald erg leuk hebben gevonden om mee te doen. Toen de zee bij de bergen kwam, trokken de meeste kinderen kousen en schoenen uit, sommige vaders eveneens, om tot het laatst hun kinderen te kunnen aanvuren. Overal zag men menschen met photografietoestellen om kiekjes te nemen Eindelijk waren de meeste bergen geheel overstroomd en kwamen de heeren, die de prijzen moesten uitloven, langs, om iedere groep een aantal punten te geven. Wie de meeste had, zou den eersten prijs krijgen en werd opgeroepen om vlak achter de muziek te komen staan, daarna kwamen de anderen in volgorde van hun aantal punten, en nu trokken ze allen weer

in optocht met muziek naar het hôtel, waar de prijzen uitgedeeld werden en ieder voor zijn hard werken beloond werd met limonade en koekjes. Ik heb er bepaald van genoten, al die aardige kinderen zoo vol ijver aan het werk te zien.

Je bemerkt dus wel, Claar, dat ik me nog niet verveel; maar hoe prettig ik het hier ook heb, toch zal ik blij zijn, als ik weer met mijn Claartje gezond en wel thuis ben.

Wil je de familie van Kalmar hartelijk van me groeten? en zeg, dat ik spoedig aan Mijnheer en Mevrouw zal schrijven.

Dag Claartje! Tot over iets meer dan vier weken!

Een kus van je je liefhebbend

Moedertje.'

Hé, dacht Claar, nog vier weken, ik denk aldoor, dat we nog zes weken vacantie hebben. Ze kon het zich haast niet begrijpen, en toch was het zoo. Als er ook iederen dag zooveel te genieten is, dan vliegt de tijd om en is de pret uit voor men er aan denkt. En Claar had zich nogal voorgenomen om zooveel te doen in de vacantie. Ze had vier boeken meegenomen, wilde voor Mademoiselle en Mevrouw een handwerkje maken, en dan wou ze zoo graag verschillende plekjes uit Valkenheuvel schilderen. Als

Zij zochten een plaatsje uit waar het koel was. (Bladz. 105.)

ze niet voortmaakte, zou er nergens iets van komen. Ze ging daarom gauw het huis in om aan de familie de groeten van Mademoiselle over te brengen en te vertellen hoe die het maakte, haalde toen meteen haar schilderdoos en vroeg of Dé met haar meeging, dan zouden ze samen een mooi plekje uitkiezen en daar gezellig den geheelen morgen blijven.

‘Goed,’ zei Dé, ‘dan neem ik een boek mee.’

Het was een uitgezochte morgen, om kalm ergens buiten te gaan zitten; de zon scheen nog al fel, dus was het te warm om veel te loopen. Maar alles zag er zoo vroolijk en prettig uit, dat 't niet te begrijpen was hoe iemand nog ooit kon huilen of boos zijn.

‘Hè, Dé, was is het heerlijk stil, en nog zoo vroeg; we hebben nu een langen morgen, waar zullen we heengaan? Hoe vindt je den weg achter het kasteel?’

‘O ja, daar is het prachtig, daar kunnen we in de schaduw zitten en dan zie ik juist in de verte die aardige witte huisjes met roode daken tusschen het groen, die ga ik dan maken.’

Gezellig pratende wandelden ze er nu heen, zochten een plaatsje uit, waar het koel was en waar ze gemakkelijk zaten, en toen ging Claar vol ijver aan het werk.

‘O Claar,’ zei Dé na eenigen tijd, ‘ik heb je nog vergeten te vertellen, dat we vanmorgen bericht kregen, dat Annie's zuster gaat trouwen. Wat zou het leuk zijn, als we op de bruiloft gevraagd werden, hè?’

‘Nu, of het! Als we tenminste weer zooveel pleizier zouden hebben als toen bij Nel!’

‘Hoe vindt je, ze gaan wonen in een klein dorpje in Friesland, waar niets dan weilanden om heen zijn, niet eens bosschen.’

‘O, wat zou ik dat akelig vinden! Weet je, het lijkt me zoo erg leuk niet om te trouwen, want je hebt toch niet altijd wat te vertellen aan zoo'n vreemden man en dan zal je je gauw gaan vervelen. Alleen zou ik het wel heerlijk vinden als mijn man de graaf van een dorp was en een groote buitenplaats had, waar ik altijd, als ik lust had, in den tuin kon zitten schilderen. En dan wou ik vijf en twintig kinderen hebben, het meeste jongens, want die zijn het leukste, ik zou ze den heelen dag laten spelen in mijn groote tuinen en bosschen, 's winters net zoo goed als zomers en ze altijd vrij het huis in en uit laten loopen. En ik zou manden met vruchten en karaffen met melk neerzetten voor als ze dorst hadden - en als ze warm waren, mochten

ze zwemmen in den vijver. Ik stuurde ze heel vroeg naar bed en 's morgens stonden we vroeg op en gingen we allemaal samen hard werken in den tuin en in de bosschen. Dan zou er nooit een ziek zijn en ieder er even gezond en vroolijk uitzien! - O, en dan moesten we paarden hebben om mee naar de stad te rijden en naar de zee. En ik ging dikwijls met mijn man en de kinderen naar het dorp om eieren en melk aan de arme zieke menschen te brengen - we zouden zorgen, dat iedereen het goed had. - O, Dé, wat zou dat alles heerlijk zijn!'

'Ja, dat geloof ik ook. Maar ik zou toch veel liever aan zee willen wonen. Hè, stel je voor, altijd zoo aan het strand te kunnen wandelen, als we verleden jaar deden! en dan wat heerlijk om iederen dag te baden! De kinderen mochten altijd scheppen en op bloote voeten loopen. O, Claar, als jij dan met je heele familie te paard bij ons kwam, dan namen wij onze strandpaarden en dan gingen we allen samen langs het strand rijden en daarna baden. Verbeeldt je, de menschen zouden niet weten wat dat voor een vreemde volksstam was. Ha, ha!'

En lustig lachten de meisjes nu om hun plannen en spraken zoo nog een tijdje vroolijk voort, totdat het tijd was naar huis terug te keeren.

Hoofdstuk XIII.
Terugkomst.

Zoo ging de tijd voor onze meisjes eigenlijk veel te vlug om, er was zoo veel te zien in den omtrek. Meestal gingen ze wandelen met de geheele familie, soms alleen; en verscheidene keeren hadden ze een grooten rijtoer gemaakt. Nog eenmaal waren ze naar de grot geweest, en een dag met Mijnheer en Mevrouw en Carolien naar Duitschland, wel vlak bij de Hollandsche grens, maar ze konden nu toch, als ze weer op school waren, vertellen dat ze het buitenland hadden gezien. - Het weer had zich gelukkig de geheele vacantie door, nogal goed gehouden, ziekten en ongelukken waren achterwege gebleven, zoodat tegen het eind ieder met voldoening op het verblijf in Valkenheuvel kon terugzien.

Het speet Dé en Claar wel, dat ze bijna weg moesten, maar ten eerste verlangde Claar erg naar Mademoiselle en dan was het toch ook altijd wel

leuk, om na de vacantie weer naar school te gaan, want dan kwam je in een nieuwe klas, en kreeg je weer van andere menschen les. En nu vooral, zouden ze voor plant- en dierkunde zoo'n typischen man krijgen waar je zoo eenig veel pret bij kon maken. Ook vonden de meisjes het aardig, om al de vriendinnen weer terug te zien, ze hadden elkaar maar geen lange brieven geschreven in de vacantie, dan had je niets te vertellen, als je terugkwam, alleen een paar mooie briefkaarten. Alleen Letje hadden ze volgens belofte een brief gestuurd.

Voor ze vertrokken, gingen ze eerst nog eens hun lievelingsplekjes opzoeken, en een afscheidsbezoek brengen aan den banketbakkerswinkel, waar ze zoo dikwijls gezellig taartjes hadden zitten eten. Dan moesten er nog boodschappen gedaan worden, Claar wilde graag voor Rika wat meebrengen en Mevrouw moest ook wat koopen voor de dienstmeisjes.

Zoo gingen de laatste dagen in drukte voorbij en brak de dag voor het vertrek aan. Nu moest er afscheid genomen worden van de menschen uit het hôtel, en de verschillende kennissen, die ze zoo langzamerhand gemaakt hadden. Ze werden door allen uitgeleide gedaan tot aan het station - de achterblijvenden zongen een vroolijk liedje tot af-

scheid, Mevrouw kreeg prachtige bloemen mee op reis, en toen de trein wegstoomde, wuifden allen op het perron de familie van Kalmar nog lang na met hun zakdoeken.

In den middag kwamen ze te IJdam aan. Claar werd afgehaald door Mademoiselle die zoo naar haar verlangde, dat ze uit angst van te laat komen, al een half uur lang op het perron had staan wachten. Wat was Claar blij, toen ze haar moedertje weer terug zag; Claar kon maar niet laten haar aan te kijken, de rustkuur had haar goed gedaan, ze was dik geworden en had haar vroegere gezonde kleur weer teruggekregen. - Nu, Mademoiselle was niet minder gelukkig, dat ze Claar weer zoo flink, en vroolijk terug had!

'Ik geloof heusch, dat je een heel stuk gegroeid bent,' zei ze, 'dat is zeker van het goede leven, dat je gehad hebt.'

Zij en Claar bedankten Mijnheer en Mevrouw al vast hartelijk voor alles, wat ze voor Claar gedaan hadden, later zouden ze het nog wel eens overdoen zeiden ze, en stapten toen met hun beiden in de tram naar huis. Dien dag hadden ze het natuurlijk druk met elkaar alles van de vacantie te vertellen.

Mademoiselle had voor Claar een prachtig boek

en eigen gemaakte lage boezelaartjes meegebracht, wat Claar erg groote-menschen-achtig vond, want ze had tot nu toe altijd hooge schorten gedragen. Ook Mademoiselle was bijzonder verrast door de dingen, die Claar voor haar had gemaakt, n.l. een handschoenendoos, waarop ze zelf wat geschilderd had, en een mooien tafellooper.

‘En,’ zei Claar, ‘hoe is het met Uw twee vriendinnetjes? Hebt U ze de poppen nog gegeven?’

‘O, dat was zoo leuk, Claar. Ik had ze mee naar huis genomen, en daar eerst getrakteerd op melkchocolade en krentenbroodjes, dat vonden ze heerlijk, maar ze durfden niets te zeggen en keken alleen maar met groote oogen rond en likten hun kopje met hun vinger uit. Daarna gaf ik ze ieder hun pop - ze keken er even naar en liepen toen in eens de gang in naar de voordeur. - ‘Nu,’ vroeg ik hun, ‘hoe vind je dat nu?’ - ‘Mooi, aan moesje laten zien,’ riepen ze allebei, en deden onderdehand wanhopige pogingen, om de voordeur open te krijgen. Ik hielp ze nu maar gauw, want ze hadden geen rust, voor ze bij moeder waren, om die hun schat te vertoonen. 's Middags kwamen ze met vader nog eens heel netjes: ‘Dank je wel, mevrouw,’ zeggen.

‘Wat leuk, als we eens samen in Laarwijk komen,

moet U ze mij eens wijzen, hè? Gingen ze al op school?'

'O ja, maar niet elken dag. De kinderen gaan daar haast allemaal naar school; zelfs de heele kleintjes, die gaan naar bewaarschool. Het is zoo leuk, om die kleine ronde broekemannetjes op klompen 's morgens voorbij te zien stappen. De scholen waren daar al lang weer begonnen. - Nu is het ook onze beurt weer gauw, hé? Vind je het prettig, om weer te gaan?'

'Ja, een nieuwe klas is altijd wel weer gezellig. En vooral, nu we zoo heel in de lucht komen te zitten. Hoeveel trappen moeten we wel op? Ik geloof zes, niet?'

'Ja juffertje, je moet nu niet alleen zooveel meer trappen loopen, maar je zult ook heel wat meer moeten werken - in deze klas valt er heel wat te doen. Ik hoop, dat je weer zulke rapporten zult krijgen als verleden jaar.'

'Ik ook,' zei Claar, 'ik ga in ieder geval goed mijn best doen; ik vind, dat je altijd na de vacantie zooveel beter leeren kunt.'

Den volgenden morgen ging Claar dan ook met de beste voornemens naar school toe; ze had al haar boeken keurig netjes in orde gebracht en een

van de mooie, nieuwe boezelaartjes van Mademoiselle meegenomen. - ‘Hè,’ zei ze tegen Dé, ‘het is toch wel weer leuk, om naar school te gaan.’

Zoo nu en dan haalden ze een paar kennisjes in, die zich allen bij hen voegden. Ook Letje kwam met een vroolijk gezichtje naar hen toe; ze was erg dankbaar, dat Claar en Dé haar nog eens geschreven hadden en had gelukkig nog op het laatst van de vacantie eene uitnoodiging gekregen om bij haar tante buiten te komen logeeren. Nu, daar waren Claar en Dé wat blij om.

Op school gingen de meisjes eerst juffrouw van Dichtmar goedendag zeggen. In de gang zagen ze al de vriendinnen; dat was over en weer handen geven en begroetingen: ‘Heb je veel plezier gehad?’ - ‘Ja, dol, jij ook?’ - ‘Waar ben je ook weer naar toe geweest?’ - ‘Dank je wel voor je ansichten,’ enz. enz. Tot eindelijk de bel luidde. Ieder mocht voor den eersten morgen gaan zitten naast wie ze wilde; geen wonder, dat Dé en Claar naast elkaar kropen - later op den dag kregen ze ieder een andere plaats. De morgen ging bijna geheel om met boeken nazien, lessen opgeven en bespreken voor volgende dagen, zoodat die eerste schooldag nog al niet te zwaar was.

Veertiende hoofdstuk.
In de nieuwe klas.

Spoedig echter werd het drukker. In de zesde klas kregen ze voor het eerst les in Duitsch; dat was erg moeilijk in het begin met al die vreemde letters en die moeilijke woorden. Dan kregen ze ook voor ieder vak veel meer te leeren, zoodat er nu 's avonds niet zooveel tijd overschoot voor wandelen.

Maar een les was er in de week, waarmee ze zich zeker niet vermoeiden, nl. dierkunde, die ze kregen van dien bewusten meester, van wien ze al dikwijls gehoord hadden, dat je zooveel pret bij hem kon maken. Toen ze dan ook den eersten keer les van hem zouden hebben, verheugden ze er zich allen dol op. Hoe zou het wel gaan? En hoe zou hij er wel uitzien? Ze hadden hem eigenlijk nog nooit goed van dichtbij gezien.

Daar kwam hij de klas in, maar.... op den voet gevolgd door juffrouw van Dichtmar, die achter in

de klas ging zitten. Nu konden ze natuurlijk niets doen, zelfs niet lachen of praten, want juffrouw van Dichtmar zag alles, en dan kreeg je er later straf voor. De les liep dus heel kalm van stapel, tot grooten spijt van de meisjes, die het geheele uur niets anders te doen kregen dan opschrijven, wat mijnheer dicteerde. Den volgenden keer echter kwam hij alleen en begon dadelijk met vijf meisjes, ‘die er net uitzagen, alsof ze wat kwaads in den zin hadden,’ zooals hij zei, in den hoek te zetten. Ongelukkigerwijze waren er maar vier hoeken, en juist wilden nu alle vijf de zondaressen in dien vijfden hoek staan, en liepen wanhopig de klas rond er naar te zoeken. Nu konden de anderen zich niet meer goed houden, en begon de geheele klas te lachen, behalve twee, die vlak vooraan zaten en niet durfden. Mijnheer zette er nu een naast de kast en de overigen in de vier hoeken en zei dat de anderen het zelf maar moesten weten, of ze of wilden letten of niet, hij bemoeide zich niet met hen. Om het nu niet al te erg te maken, namen sommigen een boek voor zich en gingen gezellig zitten lezen; anderen maakten vast hun huiswerk, dan behoefden ze 's avonds niets te doen.

Maar het liep niet altijd even kalm af, als dien dag. Een paar weken later, toen allen al weer lang

op school gewend waren, wilden Claar en haar vriendinnen 's middags voor schooltijd nog een eindje omloopen, omdat ze nog zoo vroeg waren. Ze kwamen nu voorbij een grooten banketbakkerswinkel, waar de heerlijkste roomtaartjes voor de ramen lagen. Die zagen er zoo uitlokkend uit, dat Annie ineens zei: ‘O kinderen, ik heb gisteren een gulden van oom gekregen, zal ik jullie eens trakteeren?’

Ze vonden het allen wel dol, maar wat onbescheiden, om het aan te nemen. ‘Och neen, dat geld is voor jou, koop daar wat van voor je zelf,’ - maar Annie stapte de winkel al in, en nu gingen de anderen dan toch maar mee. Maar juist toen ze ieder stonden te kijken, welk taartje ze wel het lekkerste vonden, zagen ze op eens, dat ze nog maar een paar minuten hadden, voordat de school dichtging. ‘Neem er dan maar ieder gauw twee mee, dan kan je ze na vieren wel opeten of in de vrije vijf minuten,’ zei Annie. De juffrouw gaf nog gauw wat zakjes mee; en op een draf vlogen de meisjes nu naar school, waar ze nog juist bijtijds aankwamen. De taartjes legden ze, zonder dat de andere meisjes het merkten, in hun lessenaar. Toevallig hadden ze juist het eerste uur dierkundeles. Claar nam haar boek: ‘De kinderen van het woud,’ voor zich en ging rustig zitten lezen.

Maar mijnheer keek toch niet naar haar, dus wilde ze eens even zien, of haar taartjes goed waren overgekomen. Voorzichtig haalde zij ze uit het zakje, maar de torentjes van room waren heelemaal plat geworden; Claar was bang, dat ze nog meer beschadigen zouden, en legde ze daarom op het zakje.

Juist wilde ze er een klein stukje van proeven, toen mijnheer en een paar meisjes naar haar keken; ze deed gauw haar lessenaar dicht en ging weer verder lezen. Na een paar minuten, toen ieder druk bezig was met werken of lezen, ging de deur van de klas ineens open en stapte juffrouw van Dichtmar binnen. Wat een schrik! De huiswerkschriften en boeken werden dichtgeslagen en in de kastjes verstopt en het dierkundeboek voor den dag gehaald, zoodat er plotseling een heele beweging en geklap van lessenaars in de klas te hooren was.

Claar ook wist niet, hoe gauw ze die ‘kinderen van het woud’ in haar lessenaar zou gooien en recht gaan zitten. Reeds hoorde ze juffrouw van Dichtmar naderbij komen... daar was ze. Heel zachtjes vroeg ze aan Claar: ‘Wat had je daar voor een boek op je lessenaar? Laat me eens even zien!’

Vol angst haalde Claar het nu te voorschijn, zonder de juffrouw te durven aanzien; deze nam het aan,

maar op hetzelfde oogenblik wierp ze het op tafel en greep naar haar zakdoek, om haar vingers af te vegen.

'Hé, wat is dat? Kijk eens even, Claar.'

Wat was er gebeurd? In haar haast had Claar niet gezien, waar ze het boek neerlei en dat was nu terecht gekomen boven op de heerlijke roomtaartjes, die in hun vreugde, dat ze gezelschap kregen in dien naren donkeren lessenaar al hun room aan het roode prachtbandje hadden afgestaan.

'Doe je lessenaar eens open,' zei juffrouw van Dichtmar.

Aarzelend gehoorzaamde Claar. Daar lag de verboden waar, verminkt en onooglijk. - Claar had wel in den grond willen zinken van schaamte; mijnheer was met de les opgehouden en naderbij gekomen, om te kijken; alle meisjes keerden zich half lachend naar Claar toe, en niemand zei iets.

Claar durfde niet opzien en bleef stil zitten met het hoofd voorover gebogen, terwijl ze van verlegenheid dan aan den eenen, dan aan den anderen hoek van haar zakdoek trok. Daar hoorde ze het bevel, om na vieren bij juffrouw van Dichtmar in de kamer te komen.

De juffrouw bleef nu verder de les bijwonen, die

nu zonder stoornissen geregeld voortging. - Om drie uur echter, toen juffrouw van Dichtmar opstond om heen te gaan, ging Annie naar haar toe en vertelde, dat het eigenlijk haar schuld was, dat Claar straf kreeg, want zij had haar die taartjes gegeven, toen er geen tijd meer was om ze op te eten.

'Ja Annie,' zei de juffrouw, 'dat vind ik nu wel heel lief van je, om me dat te zeggen, maar Claar verdient ook straf, omdat ze in dat boek zat te lezen.'

'Ja maar, juffrouw, dat deden we allemaal,' antwoordde Annie.

'Nu, dan zal ik er nog eens over denken, hoor!' zei juffrouw van Dichtmar. En toen Claar om vier uur bij haar kwam, in angst en vreeze voor een briefje naar huis, wist ze niet wat ze hoorde, toen de juffrouw heel zacht en vriendelijk tegen haar sprak en haar vroeg, toch vooral geen dingen te doen, die ze wist, dat op school verboden waren. Claar kreeg er haast tranen van in de oogen en nam zich vast voor om te zorgen, dat de juffrouw haar nooit weer voor straf bij zich zou behoeven te roepen.

Toen ze weer bij de andere meisjes kwam, vertelden die haar, dat Annie al voor haar gepleit had, en ieder vond het even aardig van juffrouw van Dichtmar, om de zaak zoo te laten afloopen.

‘Zie je,’ zei Claar, ‘Mama heeft laatst toch wel gelijk gehad, toen ze zei, dat we er eigenlijk nooit bij denken wat we doen’ en nu vertelde ze haar vriendinnen het verhaal van die Fransche juffrouw.

‘Wij zijn toch eigenlijk net zoo min aardig voor mijnheer Faart, die zal het toch ook niet aardig vinden, dat we allemaal voor onszelf zitten te werken, denk je wel?’

Hè, daar hadden de meisjes eigenlijk nooit aan gedacht, maar ze spraken nu af, dat ze in het vervolg zouden probeeren om op te letten bij de dierkundeles, dat zou mijnheer toch zekere ook prettiger vinden.

Hoofdstuk XV.
Prettig bezoek.

Behalve dit voorvalletje gebeurde er in den eersten tijd niets bijzonders; het leven ging kalm zijn gewonen gang. De nieuwe klas, de nieuwe lessen en andere boeken, de prettig herinneringen aan de vacantie, het gevoel, dat er na zooveel plezier weer flink geleerd moest worden, dat alles tezamen maakte, dat de meisjes met genoegen en ijver hun werk deden op school, alleen na vieren een eindje gingen wandelen, maar 's avonds thuisbleven, om hun schoolwerk te maken. Daarna hielpen ze dan hun moeder met het een of ander, waarna ze zich, als er nog tijd over was, aan hun lievelingsbezigheid konden wijden. Dé en Annie gingen dan meestal lezen, Hans pianospelen, Joop handwerken en Claar kreeg haar schilderdoos voor den dag. Het liefste echter ging ze zitten schilderen, als ze wat langer tijd achter elkaar had, want het was zoo zonde, vond ze, om

als je net goed bezig was, weer te moeten opbergen.

Ze werkte met zooveel plezier en ijver, dat Mademoiselle er met genoegen naar keek; de dingen die ze maakte, waren zoo alleraardigst, en Mademoiselle begon zooveel vooruitgang in haar werk te zien, dat de gedachte bij haar op kwam, dat er wel eens uit Claartje een beroemd schilderes kon groeien, en dat zij het kind dan niet mocht tegenhouden, door haar wat anders te laten worden. Ze vatte dan ook het plan op, om na eenigen tijd eens met iemand, die veel verstand van schilderen had, over Claar te spreken. Maar naar wien zou ze gaan; ze kende niemand, die haar een goeden raad kon geven.

Op zekeren dag echter werd er een brief voor haar bezorgd uit Amerika, van een neef van Claartjes moeder, een schilder, die vroeger, toen Claar heel klein was, veel bij hen aan huis kwam. O, Claar herinnerde zich hem nog zoo goed; oom Frits noemde ze hem. Hij was altijd even vriendelijk voor haar, hoe dikwijls had ze niet op zijn knie paardje gereden; dan zong hij altijd liedjes voor haar, zoo mooi! Claar kon zich niet herinneren, dat ze later ooit iemand zoo prachtig had hooren zingen. Dikwijls ook maakte Oom allerlei aardige teekeningen voor haar; dat kon hij ook uitstekend! In een oogenblikje

tooverde hij heele geschiedenisjes op papier. - Na zijn vertrek naar Amerika, had ze weinig meer van hem gehoord; een enkelen keer schreef hij nog wel eens, en hoorde ze, dat hij veel mooie schilderijen maakte, en eenmaal was er bericht gekomen, dat hij getrouwd was; maar een jaar later las Mademoiselle in de courant, dat zijne vrouw gestorven was.

En nu zou die Oom bij haar komen, om eens te zien, hoe zijn kleine nichtje het maakte, en hij bracht zijn zoontje, een ventje van drie jaar mee. O, wat verheugde Claar zich op het aanstaande bezoek! En dat aardige, kleine neefje, wat zou ze daar heerlijk mee kunnen spelen!

‘Hè Mamaatje, komen ze hier logeeren? Toe vraagt U ze, dat zou ik zoo leuk vinden’.

‘Neen kind, dat zullen we maar niet doen. Oom schreef, dat hij een hôtel hier dichtbij zal zoeken, en dan dikwijls hoopt hier te komen, om je te zien. De volgende week komt de boot al aan; ik denk dus, dat ze Dinsdag of Woensdag hier zullen zijn’.

‘Heerlijk, dat is al gauw!’ riep Claar uit. ‘Weet U, wat ik doen zal, ik ga vast wat werk vooruit maken, dan heb ik de volgende week niet zooveel te doen 's avonds.’

Vol verlangen wachtte Claar nu den Woensdag af.

Ze rekende er maar op, dat de reizigers Woensdag aankwamen, als het dan eerder was, zei ze, viel het mee. Zondag maakte ze met zorg haar laatste schilderstukje af, om dat aan Oom te kunnen laten zien, als hij kwam. Ze verheugde er zich dol op, nu eens een echten schilder te zien, misschien bracht hij wel wat mee, van wat hij gemaakt had; dat zou zeker wel heel bijzonder mooi zijn, dacht ze.

Maandag nam ze zich voor, maar alvast het werk van Dinsdagavond te maken, want je kon toch nooit weten, ze moesten eens Dinsdag komen, en dan zou het zoo naar zijn, als ze den geheelen avond moest zitten leeren. Om vier uur wilde ze dadelijk naar huis gaan, maar het was zulk prachtig weer, en zooveel had ze niet te doen, dat ze het niet 's avonds af kon maken. Ze voldeed dus aan het verzoek van haar vriendinnen, om nog een eindje mee om te loopen.

Toen ze een paar pas-aangelegde straten doorgegaan waren, kwamen ze aan een veld, waar heerlijke kleine hooibergjes lagen.

‘Hè kinderen, ga mee in het hooi liggen, net of we buiten zijn,’ en vol welbehagen strekten ze zich in het welriekende hooi uit.

‘O, hoe vindt je nu zoo iets verrukkelijks! Zulk

prachtig weer en zoo'n uitgezocht rustplaatsje; zullen we hier maar blijven overnachten?'

Op eens hoorden ze een barsche stem uit de verte roepen: 'Hei daar! Maak dat je d'r uitkomt,' en een man met een grooten stok kwam dreigend op hen af.

'Ga mee! Mee!' riepen de meisjes, pakten in allerijl hun boeken op en zetten het op een loopen; de man achter hen aan. Reeds won hij op hen.... meer en meer haalde hij ze in....

'Naar mijn huis!' riep Claar, 'dat is het dichtste bij.' Nog den hoek om, dan waren ze er. Bijna was de man bij hen; hij riep hun maar steeds toe, dat hij ze wel krijgen zou. Nog een paar stappen, dan waren ze er.

Juist had Rika de ramen van de keuken in het sousterrein open staan. Zonder zich te bedenken, sprong Claar naar beneden, en pof, pof, pof, pof, de anderen haar achterna. Rika, die zag, wat er aan de hand was, deed het hekje gauw dicht en op slot. De meisjes verstopten zich de een achter den rechtbank, een ander onder de tafel of achter de deur.

Juist kwam de man er aan, en begon tegen Rika een heel verhaal: hij moest mijnheer spreken; die ondeugende kinderen hadden het heele hooi omge-

haald, en hij moest er voor oppassen - maar hij zou het ze wel betaald zetten - wacht maar! - Of ze mijnheer nu haast ging roepen.... - ‘Die is op het oogenblik niet thuis,’ zei Rika, ‘maar kunt u nog niet eens terugkomen, dan is mijnheer er misschien wel.’ De man bromde nog wat, maar toen hij bemerkte, dat al zijn woede niets hielp, keerde hij zich boos om en verdween.

Voorzichtig kwamen de meisjes nu uit hun schuilhoeken te voorschijn. ‘Is hij heusch weg? Misschien wacht hij wel op den hoek.’ - ‘Wel neen,’ zei Rika, ‘ik zie hem heel in de verte loopen.’

‘Nu, dan gaan we gauw weg; wij moeten juist den anderen kant op en het is tijd om te eten.’

‘Rika, wil jij dan kijken, of hij er niet aankomt?’

‘Ja hoor, jongejuffrouw, gaat u maar gerust, hij zal niet komen.’

‘Dag Claar!’ en weg vlogen de meisjes.

Nu moesten Claar en Rika toch even hartelijk lachen om het geval.

‘Och,’ zei Rika, ‘wat een malle man, om hier zoo'n drukte te komen maken.’

Claar ging nu de grap eens gauw aan Mademoiselle vertellen. Met een kleur van het hollen en lachen en schitterende oogen van de pret, kwam Claar de

trap opgeloopen, de kamer in... en bleef plotseling bij de deur stilstaan, want daar in de kamer zat een vreemde heer met Mademoiselle te praten.

‘Daar is ze,’ riep Mademoiselle.

De heer stond op, kwam naar Claar toe en zei, terwijl hij haar een hartelijken kus op beide wangen gaf: ‘Wel nichtje, ken je Oom Frits nog?’

‘O Oom,’ riep Claar uit, ‘bent U het?’ Ze wist niet, wat ze zag; zoo dacht ze niet, dat Oom er uitzag met dien grooten blonden baard en snor; - ze wist van verrassing niet, wat ze zeggen zou. Daar hoorde ze in eens een fijn stemmetje roepen: ‘Dag Tante Claar,’ en daar zat nu half onder de tafel verborgen het snoezigste kleine kereltje, dat je je maar denken kunt.

‘O, wat een leuke jongen!’ riep Claar, en ging dadelijk naast hem op den grond zitten. ‘Dag Janneman, wat heerlijk, dat je nu al gekomen bent,’ ze pakte het kleine kereltje op en zette het op haar schoot.

‘Wil je eens paardje rijden?’ vroeg Claar, ‘wacht, dan zal ik op den stoel gaan zitten.’

‘Neen,’ riep het ventje,’ ‘dan moet jij op den grond gaan liggen en op vier pooten loopen, dat doet Paatje altijd.’

‘Pas op, rakker,’ riep Oom Frits, ‘beschuldig jij je vader van vier pooten te hebben; ik zal je leeren!’ en hij pakte zijn ondeugd op en tilde hem hoog boven zijn hoofd. - ‘Nu, waar loop ik op?’ - ‘Op twee pooten,’ riep Jantje. - ‘Mis poes,’ en Oom liet het ventje zakken tot op zijn schouder, ‘op geen een.’

‘Hè Janbaas, wat zit je daar heerlijk,’ zei Mademoiselle. ‘Nu ben je nog grooter dan je vader.’

‘Ja,’ riep Jan, ‘ik ben net zoo hoog als een giraffe. Maar nou gaat de giraffe paardje rijden - tóe Pa, loop nou eens op die vier pooten, die heb je toch heusch, want je loopt er zoo dikwijls op.’

‘Neen, jongen, dat vindt Mademoiselle niet goed, dat er hier zoo'n heel beestenspel door haar mooie kamer rondloopt.’

‘O jawel, gaat U maar gerust uw gang,’ zei Mademoiselle.

Op hetzelfde oogenblik lag Oom Frits op den grond. Jantje kroop op zijn rug en riep Claar toe, dat ze naast hem er ook bij moest komen zitten, dan was zij Mevrouw Giraffe, ze was toch zoo verschrikkelijk lang - en daar ging het drietal er van door, van het eene eind van de kamer naar het

andere. Janneman stuurde zijn vader, door hem aan het linker- of rechteroor te trekken en gaf hem als hij harder moest gaan een tikje op zijn schouder, onderwijl lustig zingende:

> ‘Fort paardje, hopsa-hei,
> Rij me door de groote wei,
> Naar den berg van rijstebrij,
> Naar Luilekkerland - joech hei!’

Mademoiselle zat onderwijl hartelijk te lachen en zich te verheugen over de pret en de vroolijkheid, die er met dit tweetal in haar huis was binnengekomen.

‘Kom, Oom Frits, komt U nu eens zitten, U zult het warm krijgen van al dat spelen, dan zal ik U eens wat inschenken. En de twee girafjes lusten zeker ook wel wat. Hier, Janneman, is een lekker glaasje limonade voor je met een koekje.’

‘Ha heerlijk!’ riep Jantje, ‘zie je wel, nu zijn we in Luilekkerland gekomen. Bent U de juffrouw van Luilekkerland?’

‘Ja zeker,’ zei Mademoiselle, ‘bevalt het je hier goed? Dan kom je zeker nog wel eens dikwijls terug, hè?’

‘Neen’, zei Jan - ‘ik blijf hier’.

‘Dat is nog beter’, zei Mademoiselle, en keek

eens, hoe zijn vader dat wel vond. Die zat ondertusschen met Claar te praten; hij vertelde haar van de reis, en hoe die gelukkig een dag korter geduurd had, dan ze eerst gedacht hadden, en ze daardoor maar zoo onverwachts waren in komen vallen. - Hij was al bang geweest, dat hij weggestuurd zou worden, maar dat was nog al goed afgeloopen.

Die nieuwe Mama van zijn nichtje was niet zoo wreed, om twee arme zwervelingen zoo maar op straat te laten staan. - Maar straks gingen ze toch weg, om te eten en een hôtel te zoeken.

'Wel neen', zei Mademoiselle, 'dat hôtel kunt U van avond wel zoeken, blijft U nu bij ons eten'.

'Neen, neen', riep Oom Frits uit. - 'U wist niet vooruit, dat we kwamen, en dan is er geen eten genoeg; dat weet ik nog wel van vroeger. Als er onverwachts gasten kwamen, moesten er gauw meer aardappelen geschild worden, en werd er naar den slager gestuurd om biefstuk. - Ik wil niet op mijn geweten hebben, dat U en Rika morgen beiden ziek zijt, van al de drukte, die we U bezorgd hebben. Neen, dan weet ik nog beter; we gaan met ons vieren ergens in de stad eten'.

Maar dat wilde Mademoiselle nu weer niet; die vond het veel te onbescheiden, om dat aan te nemen. -

Zij bleef in ieder geval thuis, zei ze, Claar mocht wel mee'.

'Wel nu nog mooier', riep Oom Frits, 'nu hebben we pas kennis gemaakt en gaan we al kibbelen. Toe doet U mij nu het plezier, om me mijn zin te geven; ik heb altijd gehoord, dat U zoo aardig voor Claar bent, dan moet U het ook voor Jantje en mij zijn - en we blijven hier misschien maar veertien dagen, want dan moet ik naar den Haag'.

'Hè Oom, maar zoo kort', riep Claar uit 'ik wou dat U altijd bij ons bleef en Jantje ook'.

'Ja, ja, hier blijven', zei Jantje.

'Nu Mademoiselle', zei Oom Frits. 'ziet U wel, wat een goede maatjes we allemaal zijn. Mag ik nu niet eens mijn zin hebben? Ja wel, ja wel, het mag!' riep hij, toen hij zag, dat Mademoiselle lachte. 'Gauw Claar, haal Mamaatjes hoed en mantel, en kleedt je zelf aan, dan gaan we dadelijk, anders komt er nog wat tusschen. En zeg dan aan Rika, dat ze alles op mag eten, wat ze voor van middag gekookt heeft, als ze maar oppast, dat ze morgen niet ziek is'.

'Och hé', riep Mademoiselle uit, 'ik ben geen baas meer in mijn eigen huis, 'het lijkt wel, of het ingenomen is door vreemde veroveraars, die hier maar met mij en mijn eten doen, wat ze willen.

Enfin, als het dan niet anders kan, zal ik me er maar in schikken'. En zoo onderworpen mogelijk kleedde ze zich aan en hielp Jantje in zijn jasje.

Vroolijk lachend en pratend trok het viertal nu op weg naar het grootste hôtel van de stad. Oom nam daar een kamer voor hem en Jantje, en bestelde een lekker dinertje, dat ze zich allen uitstekend lieten smaken. Aan het dessert zei Mademoiselle: 'Hé ja, Claar, dat heb ik nog vergeten, je te vragen, wat was dat toch voor een leven op straat, even voordat je boven kwam; ik wilde juist gaan kijken, toen ik jou de trap hoorde oploopen'.

'O ja', zei Claar, en ze begon bij de gedachte aan dien man weer te lachen, 'dat was prachtig'. En nu vertelde ze in kleuren en geuren de geschiedenis van hun achtervolging.

'Nu', zei Oom, 'ik moet zeggen, ik hoor mooie dingen van je, meisje. Ik dacht, dat in Holland de meisjes altijd met glacé handschoentjes aan, keurig netjes over straat liepen, hun rokjes ophielden voor de stof en nooit rechts of links keken.'

'O', zei Mademoiselle, 'dan zult U Claar wel geen aardig meisje vinden; die speelt liever krijgertje met haar hoed op haar rug hangende'.

'Ja Claar', antwoordde Oom Frits, 'dat kan ik

me begrijpen; dat vind ik ook wel zoo aardig, hoor! Ik houd niet van die nufjes; speel en stoel jij maar naar hartelust in de frissche lucht, daar wordt je gezond en sterk van. - Maar van gezond gesproken, ik geloof, dat het bedtijd is voor mijn kleine kereltje. Ja baasje, je oogjes vallen toe; zeg maar gauw goedennacht; voor je bedje heb ik al laten zorgen; dan zal Paatje je even naar bed brengen'.

'Hè, mag ik dat doen?' riepen Mademoiselle en Claar tegelijk.

'Neen,' zei Oom Frits, 'dat moet U me niet kwalijk nemen, maar dat doe ik altijd zelf, is 't niet kleine Janneman? Kan Paatje je niet goed helpen?'

'Ja,' zei Jan, 'Paatje meegaan... en groote Tante en Tante Claar nachtzoen geven.'

'Dat is best,' zei Oom Frits. 'Nu zult U U even samen moeten amuseeren, maar ik kom U zoo dadelijk halen' - en weg ging Oom met Janneman op zijn arm, die met een kleur als vuur door al de pret van dien dag zijn hoofd tegen Vaders schouder aanlegde en reeds voordat ze de zaal uit waren ingeslapen was.

Toen Oom beneden kwam, vroeg hij, of Mademoiselle en Claar maar even op hun teenen naar Jantje wilden gaan kijken, want hij zou het zoo

jammer vinden, als het ventje wakker werd. Het speet Mademoiselle en Claar wel, dat ze nu niet meer met hem spelen konden, maar toen ze hem daar zoo heerlijk zagen slapen, met een armpje over zijn hoofd, zijn handje tot een vuist gebald, alsof hij aan het boksen moest - vonden ze het ook jammer om hem te wekken en bleven een heel tijdje naar hem kijken, waarna ze weer wegslopen.

Na beneden nog wat nagepraat te hebben, vond Mademoiselle, dat het tijd werd om naar huis te gaan.

Oom zei, dat hij ze anders natuurlijk thuis zou brengen, maar dat hij Jantje niet allen achter kon laten in het hôtel en daarom een rijtuig besteld had voor Mademoiselle en Claar.

'Och, och!' riep Mademoiselle uit, 'wat worden we verschrikkelijk bedorven; U hebt juist gezegd, dat het veel gezonder is om te loopen.'

'Kom, kom,' zei Oom, 'niet altijd zoo tegenstribbelen, hoor! Dat wilt U op school ook niet hebben; nu moet U maar eens zelf voelen, hoe het is, als je gehoorzamen moet. Dag groote Tante, zooals Jantje zegt, dag Claar, wel thuis, hoor! - Koetsier, Oranjestraat No. 16.'

'Ja, ja, ja, 't is in orde, hoor!' was zijn eenig antwoord op de dankbetuigingen van Mademoiselle

en Claar, ‘ik kom morgen de bedankjes wel eens halen. Tot ziens!’

‘Dag Oom Frits,’ riepen beiden hem nog eens toe, en weg rolde het rijtuig.

Hoofdstuk XVI.
Heerlijke tijden en een blijde toekomst.

Van werken was er voor Claar natuurlijk niets gekomen. Toen ze thuiskwam, wilde Claar haar boeken voor den dag halen, maar Mademoiselle zei: ‘Neen Claar, dat vind ik nu beter van niet; ga jij nu maar naar bed, dan zal ik morgen aan juffrouw van Dichtmar wel uitleggen, waarom je niet gewerkt hebt. Dit was nu iets bijzonders, dat we niet vooruit konden weten.’

Nu, Claar had daar niets op tegen. Ze zei gauw Mademoiselle goeden nacht, maar vroeg eerst nog eens:

‘Hè Mamaatje, wat vreeselijk gezellig, dat ze gekomen zijn, hè? Hoe vindt U ze toch wel? Is Oom Frits niet verbazend aardig, en vindt U Jantje geen schattig ventje?’

‘Ja,’ zei Mademoiselle, ‘een erg leuk kereltje! Hij is niets verlegen, hè? Wel gezellig voor je, Claar, zoo'n speelkameraadje.’

‘Nu, maar zegt U nu ook eens wat van Oom Frits; U praat aldoor alleen over Jantje. Vindt U Oom Frits dan niet aardig?’

‘Jawel, Claar; maar ga nu gauw slapen, anders ben je morgen zoo moe.’

Claar ging nu naar boven, maar dacht er onderweg nog eens over na, of Mademoiselle Oom Frits niet zoo erg aardig zou vinden; ze had zoo koeltjes gezegd: jawel, en anders als ze de menschen aardig vond, dan prees zij ze altijd zoo. - Nu, dacht Claar, ik vind Oom wèl aardig; ik hoop maar, dat hij dikwijls komt; dan ga ik hem heel veel vragen over zijn schilderijen. - Aan tafel had ze nl. Oom al dadelijk eens gepolst, of hij veel bij zich had om haar te laten zien, en had ze verteld, dat ze zelf zoo verschrikkelijk veel van schilderen hield.

‘Zoo, zoo,’ had Oom gezegd, ‘wat doe je dan, prentjes kleuren of overtrekken?’

‘Och, Oom,’ had ze geantwoord, ‘daar ben ik toch al veel te groot voor.’

‘Nu’, zei Oom, ‘je moet me maar eens wat laten zien, dan zal ik eens kijken of het goed is.’

Verder was er toen niet over gesproken, maar zoodra ze Oom weer zag, zou ze toch eens ernstig met hem praten. Ze had laatst nog gehoord, dat hij

zoo knap was, en dat de menschen zijn schilderijen zoo mooi vonden. Hè, wat heerlijk, dacht Claar, dat dat nu m i j n oom is - en onder al die prettige gedachten viel ze in slaap.

Toen ze den volgenden morgen op school kwam, vertelde ze de andere meisjes vol vuur van den nieuwen oom en klein Jantje. De vriendinnen hoopten allemaal ze ook eens te zien. 'Misschien halen ze me wel eens uit school,' zei Claar.

Om twaalf uur, toen ze thuiskwam, werd ze opengedaan door Oom Frits.

'Zoo kindje, goed geslapen? Geen straf gehad op school, omdat je je lessen niet kende?'

'Neen, Oom, Mama had me een briefje meegegeven.'

'Ja, ja, ik heb er al van gehoord. Gelukkig, hoor! anders zou je nu nog in den hoek staan, in plaats van je Oom en Jantje gezelschap te houden.'

'Bent U hier al lang, Oom?'

'Nu, dat gaat nog al. Ik ben eerst met Jantje gaan wandelen en toen zijn we hier gekomen, om je Mamaatje een beetje op te houden.'

'O,' lachte Mademoiselle vriendelijk, 'U hebt me volstrekt niet opgehouden, ik had gelukkig geen lessen en geen werk vanmorgen.'

Ze dronken nu gezellig met hun viertjes koffie, en Oom en Jantje gingen mee met Mademoiselle en Claar, om hen naar school te brengen.

Dé en Joop kwamen Claar tegemoet, maar toen ze dien vreemden heer er bij zagen, keerden ze om.

'Toe Claar,' zei Oom, 'haal ze gauw hier; ik moet eens kennis maken met jou vriendinnetjes.' - Dadelijk waren Dé en Joop de beste maatjes met Oom Frits, en Jantje mocht aan een hand tusschen Claar en Dé loopen.

Bij school was het een heel afscheid. Alle meisjes moesten eens kijken, wie die vreemde heer was en vooral wilden ze allen dat kleine ventje eens toeknikken.

'Nu Claar, om vier uur vindt je me bij je thuis. Ja, jullie zult wel veel last van me hebben, maar het is ook slechts voor korten tijd.'

Het was gelukkig, dat Mademoiselle en Claar de komst van Oom Frits en Jantje geen last vonden, want sinds dien eersten Maandag ging er geen dag voorbij, dat Oom en de kleine baas niet in de Oranjestraat waren. Dikwijls zag men ze aan school staan, om de beide tantes te halen; dan gingen ze na vieren samen wandelen en daarna thuis eten. Mademoiselle had voor Jantje een klein bedje in

orde laten maken, dan kon hij bij haar logeeren en behoefde Oom Frits 's avonds niet zoo vroeg terug naar het hôtel. - Claar en Mademoiselle mochten nu ook wel eens helpen Jantje naar bed brengen en 's morgens kleedden ze hem samen aan; dat was voor beiden wat een plezier. Hoe langer ze het lieve kereltje bij zich hadden, hoe meer ze van hem gingen houden.

En Oom Frits? O, Claar hield zooveel van hem, alsof hij haar eigen vader was. Den eersten dag, dat hij rustig bij hen at, had zij de beste dingen, die ze geschilderd had, van boven gehaald om ze hem te laten zien, ondertusschen een beetje in spanning, wat Oom zeggen zou. Zeker niet veel goeds, want hij keek er stil naar, zonder spreken.

Na eenige oogenblikken aandachtig haar werk beschouwd te hebben, trok Oom haar naar zich toe, en met beide handen op haar schouders, zei hij, haar ernstig aanziende: ‘Nu Claar, ik maak je mijn compliment, hoor kind! Ik verwachtte niet anders dan wat kinderkrabbeltjes te zien, maar ik kan me haast niet begrijpen, dat jij dat gemaakt hebt. Als je wou, zou je later nog heel wat bijzonders kunnen maken. Je houdt veel van schilderen, hè?’

‘O Oom, zoo dolveel,’ zei Claar met schitterende oogen.

‘Maar zou je ook lust hebben, om heel hard te werken en niet gauw tevreden te zijn met je eigen werk; altijd maar weer verder te willen komen, niet bang te zijn, als het eens tegenvalt of als iemand tegen je zegt, dat het niet goed wordt? Zou je moed hebben, om dan toch steeds met plezier door te werken’?

‘O Oom, dat zou ik zeker! Maar ik heb geen tijd, ik moet onderwijzeres worden.’

‘Nu kind, daar spreken we nog wel eens over. Ga je morgenmiddag mee naar het hôtel, dan zal ik je een paar dingen van mij laten zien.’

‘Heerlijk Oom! Ja graag!’

‘Dat is dan afgesproken, maar vergeet nu je lessen niet, want dat komt op jouw leeftijd nog in de eerste plaats, en ik zou niet graag willen, dat je door mijn komst achteruit ging op school.’

‘Neen Oom, ik zal flink leeren, dat beloof ik U,’ en vol ijver was Claar aan het werk gegaan; maar het was haar niet kwalijk te nemen, dat ze ondertusschen telkens weer er aan moest denken, hoe Oom over haar schilderen gesproken had. O! als ze later toch eens altijd mocht schilderen - maar neen, die lessen moesten eerst geleerd.

Den volgenden morgen was ze eerst met Oom op zijn kamer geweest en had daar enkele mooie schilderstukjes van hem gezien, maar veel had hij niet bij zich. Daarna waren ze samen naar het museum gegaan, waar Oom haar veel moois had laten zien en op verscheidene dingen had attent gemaakt, die ze zelf nooit opgemerkt had. Bij een prachtig geschilderd portret van een kind hadden ze lang staan kijken; daarna had Oom Claar eens aangekeken, en tegen haar gezegd: 'Zeg Claar, ik zou zoo graag je portret eens schilderen; maar het is voor jou erg vervelend, dan moet je een tijd achter elkaar stilzitten.'

'O neen Oom, dat vind ik niet vervelend, dan kan ik U toch zien schilderen; en dan kan ik het zoo van het begin af zien mooier worden; toe, doet U het maar.'

'Nu goed,' zei Oom, 'maar het neemt veel tijd, hoor; we zullen maar Woensdag beginnen en dan in het vervolg alle Woensdagen en Zaterdagen weer; na vieren wordt het al te donker.'

En zoo was Oom boven op de logeerkamer begonnen met een groot portret van Claar. Daar liet hij dan zijn ezel, palet en schilderdoos staan, dan behoefde niet iederen keer alles weggeborgen te worden. - Het stilzitten viel Claar nogal mee; ze mocht tenminste

praten, behalve als Oom aan den mond bezig was. Van tijd tot tijd mocht ze ook eens opstaan, dan kwam ze achter Oom kijken, hoe het werd. Dan vroeg ze van alles, ze wilde alles weten, en een keer maakte ze een kleine opmerking, die Oom deed zeggen: 'Sakkerloot, daar heb je gelijk aan, klein ding; jij hebt je oogen ook niet in je zak'. Als het donker werd, gingen ze naar beneden, waar Mademoiselle hen opwachtte; bij mooi weer gingen ze dan met haar en Jantje nog wat uit, en anders bleven ze gezellig beneden zitten praten.

Zoo gingen er veertien dagen voorbij en brak dus de tijd aan, waarop Oom, zooals hij gezegd had, naar den Haag zou vertrekken; maar Oom sprak er in het geheel niet over. Op een keer zei Claar: 'Hè Oom, heerlijk, dat U hier blijft; gaat U maar heelemaal niet naar den Haag'. Maar Oom antwoordde ernstig: 'Ja kind, het kan toch wel gebeuren, dat ik heel gauw wegga; heel misschien blijf ik ook wel hier'.

'Hè ja, toe, doet U dat maar; ik zou het zoo heerlijk vinden!'

'Ja maar of jij het alleen goed vindt, helpt niet'.

'Nu, zei Claar, 'Mama zal het zeker ook erg prettig vinden'. Maar heel zeker wist Claar het toch niet. Mama zei nooit eens, dat ze het prettig vond,

als Oom Frits kwam, wel van Jantje. Claar geloofde wel, dat Mama Jantje veel aardiger vond dan Oom Frits.

Op een guren, kouden Zondag, toen Mademoiselle thuis bleef, omdat ze het zulk naar weer vond, wilde Claar met Oom Frits gaan wandelen; maar Oom vroeg haar, of ze de vriendinnen nu niet te veel in den steek liet; Dé zou het wel niet prettig vinden, als ze nooit meer eens kwam.

'Nu ja', zei Claar, 'maar met dat schilderen Woensdags en Zaterdags heb ik ook geen tijd meer'. - 'Ja maar, vandaag schilderen we nu niet,' zei Oom.

'Nu', zei Claar, 'dan zal ik maar eens naar Dé toegaan'.

Bij Dé gekomen, zei deze tegen haar: 'hè Claar, ik ben blij, dat je weer eens komt; ik begreep wel, dat je nu weinig tijd hadt, maar ik vond het toch niet aardig, dat ik je haast heelemaal niet meer zag'.

'Neen, daar heb je ook gelijk in', antwoordde Claar, 'laten we dan nu maar eens een extra-lange wandeling maken; het is koud; dan zullen we ons eens flink warm loopen'.

Onderweg vertelde Claar, wat een gezellige tijd het tegenwoordig bij hen was, en van haar schilderen, haar portret en Jantje, en hoe alles misschien gauw

voorbij zou zijn, omdat Oom juist dien morgen tegen haar gezegd had, dat hij waarschijnlijk over enkele dagen weg ging. - Dé had ook heel wat te vertellen, want ze hadden elkaar in lang niet zoo eens alleen gesproken, zoodat de tijd omvloog en het spoedig tijd was, om naar huis te gaan. Dé bracht Claar thuis, want die verlangde alweer om bij Oom, Mama en Jantje te zijn.

Claar stapte vlug naar binnen en deed de deur van de voorkamer open. Wat zag het er daar gezellig uit! Het was al donker buiten, de zware donkerroode overgordijnen waren dichtgedaan, maar er was nog geen licht opgestoken in de kamer. Wel was de haard aangelegd, en het vroolijke knappende vuurtje van houtblokjes verlichtte met een rossigen gloed de twee menschen, die in gezellige lage stoeltjes bij den haard zaten: Oom Frits en Mamaatje.

'Toe Claar,' zei Oom Frits, 'kleed je eens gauw uit en kom dan eens wat bij ons zitten, het is hier zoo gezellig.' - In een paar tellen was Claar terug en ging of het haardkleedje zitten voor het vuur.

'Luister eens, kind,' zei oom Frits, 'we hebben je heel veel te vertellen. Ik heb eens met Mamaatje gesproken over wat je later worden zult en nu hebben we bepaald, dat je in ieder geval de geheele

school, ook de vervolgklasse, zult afloopen, maar dat je het volgend jaar zult beginnen met teekenen schilderlessen er bij te krijgen, en dan mag je, als je flink werkt, later doorstudeeren, om schilderes te worden. Ik zal er geheel voor zorgen en je laten reizen en leeren zooveel ik kan, maar dan moet jij ook goed je best doen en met lust en ijver werken.'

'O Oom! O Mama! Is het heusch waar? O wat heerlijk! wat heerlijk! en hoef ik dan geen onderwijzeres te worden en mag ik dan altijd schilderen?'

'Ja kind,' zei Mademoiselle, 'dat heb je aan Oom Frits te danken. Als die niet zoo goed over je gesproken had en me vast verzekerd had, dat je later heel knap zou kunnen worden, dan weet ik niet, of ik het wel toegestaan zou hebben.'

'O Oom, ik dank U wel, wat bent U toch goed voor me. Maar...' en in eens betrok Claartje's gezichtje, 'als U nu weer in Amerika bent, dan kunt U me niet meer helpen, hè, blijft U maar hier!'

'Zou je dat graag willen, Claar?' vroeg Oom vriendelijk. 'Kom eens hier, kind. Ik zei daarnet, dat ik je heel v e e l te vertellen had, nu luister dan goed, ik ben nog niet klaar. Je weet wel, dat ik het aldoor erg prettig vond, om hier bij jou en je Mamaatje te zijn; jullie bent dan ook zoo lief voor

‘Wil je mij wel hebben als papa, Claar?’ (Bladz. 147.)

Jantje en mij geweest, dat we het beiden erg naar vonden, om te moeten vertrekken. En nu heb ik gezien, dat er hier in Holland zooveel moois voor mij valt te schilderen, dat ik besloten ben niet meer weg te gaan, maar voor goed hier te blijven wonen, en dan niet meer in een hôtel, maar...' en hierbij keek Oom Frits Mademoiselle eens aan, die hem heel lief toeknikte, '... in mijn eigen huis, waar Mamaatje dan mijn vrouwtje wordt en jij mijn dochtertje. - Wil je mij wel hebben als Papa, Claar?'

Vol verbazing keek Claar van Mademoiselle naar Oom Frits; ze wist niets te zeggen; zooveel verrassingen in eens!

'Ja Claar,' zei Mademoiselle, 'je kunt het niet gelooven, hè? Over twee maanden trouwen we en jij mag ons bruidsmeisje zijn. Toe, omhels ons nu eens!'

'O Moedertje,' riep Claar uit, ging bij haar op schoot zitten, en sloeg beide armen om haar heen. 'Wat een heerlijke verrassing! Nu blijven we dus alle vier bij elkaar! En is Oom Frits dan mijn Papa en Jantje mijn broertje! O wat zullen we het heerlijk hebben samen!'

Jantje was ondertusschen ook binnengebracht door Rika, die hem zoolang bij zich in de keuken had gehad. Het kleine ventje klom nu bij Papa op de knie; Claar ging, zonder iets te zeggen, zoo overbluft

was ze, op den grond zitten. Zoo bleven ze nog langen tijd bijeen, eerst nog wat pratende over de veranderingen, die komen zouden, daarna stil in de vlammen starende, als om daarin te zien, hoe die toekomst zou zijn, die zich aan allen zoo heerlijk voordeed.

Een vriendelijk en gezellig tehuis, waar een beste man en vader, een allerliefst vrouwtje en moedertje hun best deden, om elkaar en hun kinderen, het leven zoo gelukkig mogelijk te maken, - kinderen, die door hun liefde voor hun ouders en elkaar, hun zachtheid en hartelijkheid voor ieder, het zonnetje in huis waren... dat alles zagen ze in de spelende vlammen.

En vandaar wendden zich de blikken van Mademoiselle en Oom Frits naar Claartje, die op haar knietjes voor het vuur gelegen, de handen gevouwen, in gedachten verzonken zat, terwijl door den gloed uit den haard haar blonde krullen een lichtende stralenkrans geleken. - Vol liefde zagen zij naar haar, door wie zij tot elkander gekomen waren en zij dachten er aan, hoe dat kind eenmaal misschien een beroemd en gevierd schilderes zou zijn, door ieder bemind om haar liefheid en goedheid.

EINDE.